

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXIV. 1926.

ŠT. 10. OKTOBER.

Koledar Apostolstva molitve za oktober 1926.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Evangelijska preprostost po zgledu sv. Frančiška.

Mesečni zaščitnik: sv. Frančišek Asiški (4.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ijublj. šk.	lavant. šk.	
1 2	Petek Sobota	Remigij š. Angeli var.	Posvečenje družin presv. Srcu Jez. Češčenje angelov varilov	Lj. lazarišči Dovje	Laško Laško
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	19. p. Kandist m. Fran. A. s. m. z. Placid m. Brunon s. Roženv. M. B. Brigita v. Dionizij š.	Duhovniški in redovniški naraščaj Redovi sv. Frančiška Katoliška vzgoja mladine Kartuzijani. Duh pokore Molitev sv. rožnega venca Težko preizkušene družine Slovensko vseučilišče, Visokošolci	Tomišelj Kamnik G. Logatec Ambrus Bloke Rovte Polom	Dol S. Rupert Laš. S. Jedert Razbor Trbovlje Sv. Miklavž L.
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	20. p. Fr. Bor. s. German m. Maksimilijan š. Edvard kr. Kalist p. Terezija d. Gal op.	Družba Jezusova v Jugoslaviji Dobri in sveti duhovniki Odprava javnih pohujšanj Vladarji in njih sodelovalci Katoliška cerkev v Mehiki Karmeličanke. Duh požrtvovalnos i Zbižanje z vzhodno cerkvi o	Šmihel, Žuž. Erzelj Sv. Gora Rob Prežganje Lom Boh. Bela	S. Marjeta Sv. Lenart L. Švije Jurkiošter S. Jurij Pr. Videm Brežice
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	21. p. Marj. Al. Luka sv. Peter Alk. s. Janez Kanc s. Uršula d. m. Kordula d. m. Janez Kapist s.	Častilci presv. Srca J. Zdravniki, bo niki, bolnišnice Spreobrnjenje grešnikov Apostolstvo mož in mladeničev Uršulinke in njih zavodi Naše verske organizacije Misijonarji in misijoni	Podkraj Horjul Golo Zagorje, Kras. Ljub. uršul. Pudanje Šmihel, Košana	Murska Sob. Brežice, fr. Cankova Brežice G. Lendava Rajhenburg
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	22. p. Rafael n. Krizant m. Evarist p. Frumencij š. S. mon. Juda ap. Narcis š. Alfonz Rodr. s.	Izseljenci. Delavci, delavke Zahvala za uspeli kongr. v Čikagu Naše katoliško časopisje Cerkev v Jugosl. Jugosl. škofje Duhovne vaje. Dom za duh. vaje Neus rašeno versko življenje Duh okorščine in molitve	Dol Sp. Bernik Trnovo, Kras Ig Črnuče Rudnik Malenja vas	Rajhenb. trap. Sevnica O. Petrovci Pišce Kančonci Bizelj-ko
31	Nedelja	23. p. Krist. Kr.	Pr znanje Kristusove kra j. oblasti	Radovljica	Dobova

PROŠNJE.

F. V. se priporoča presv. Srcu J. in M. in sv. Mali Tereziji za notranji mir, za srečno smrt; svojim otrokom pa prosi milost, da bi izpolnjevali voljo božjo. — Neka deklica se priporoča sv. Srcu J. in M., sv. Mali Tereziji in sv. Jožefu za milost pravega poklica in za dušno ter telesno zdravje. — N. L. se priporoča molitvi dobrih oseb, posebno pa pomoči presv. Srca Jezusovega in Mar., priprošnji sv. Male Terezije, sv. Antonu Pad., s. Benigne, za popolno ozdravljenje, za dosego pravega poklica, za vredno prejetje sv. zakramentov in za srečno zadnjo uro. (Obljuba: objava v »Bogoljubu«, dar 300 Din za mis. namene. Za vse vernike, ki jo bodo priporočali v molitvi pa: znesek kot pristopnino k mašni zvezi v misijonišču pri Domžalah.) — Presvetemu Srcu Jezusovemu, molitvi pobožnih bralcev »Bogoljuba« ter priprošnji sv. Antona, sv. Male Terezije in dušam v vica se priporoča K. M. iz Č. za pomoč v hudi očesni bolezni. — B. M. prosi najsv. Srce Jezusovo, preblazeno Devico Marijo in pok. Slomska za rešitev iz hude stiske in poboljšanje sina. — Priporoča se R. J., št. Iij, sv. Srcu J. in Mar., sv. Mali Tereziji,

sv. Roku in škofu Slomšku za zdravje bolne noge. — Tri osebe, vdane kletvini, se priporočajo v molitev. — N. J. se priporoča sv. Mali Tereziji in sv. Antonu za mir srca, za pomoč v težki zadevi in zmažo v skušnjavah. — Družina Fornazarič z Goriškega priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici na Rakovniku, sv. Antonu Pad. in sv. Mali Tereziji ozdravljenje sina v hudi bolezni, da bi mogel nadaljevati študije in da bi dospel do duhovskega stanu, ter za moč v križih in težavah. — M. K. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Mariji ter sv. Mali Tereziji za milost dobre spovedi in za dušni mir.

Priporoča se bralcem »Bogoljuba« pri nakupu oblačilnega blaga za ženske in moške obleke, kakor tudi vedno novosti svilnatih, volnenih rut, šerp, dalje posteljnih garnitur, odev domačega izdelka, oprem za neveste in drugih potrebščin — domača, stara poštena trgovina
Pri »ČEŠNIKU« Ljubljana, Stritarjeva, Lingarjeva ul.
Zaloga dobrega češ. izdelka - Cene nizke in poštena postr.

BOGOLJUB

Kristus Kralj.

(Za njegov prvi praznik.)

Dr. Fr. Jaklič.

Resen prizor: Učenik Jezus iz Nazareta stoji pred svojimi rojaki in pred zastopnikom rimskega cesarja. Pilat ga vpraša: »Ti si judovski kralj?« In Jezus mu odgovori: »Sem.« (Mt. 27, 11.)

Česar pa Pilat in judje niso hoteli priznati, to priznamo mi z vso dušo: Kristus je zares kralj vesoljstva, kralj človeštva, naš kralj. In to važno resnico bomo odslej slovesno izpovedovali vsako leto, ker je vidni namestnik nevidnega Kristusa-Kralja določil zadnjo oktobrovo nedeljo za slovesno praznovanje Jezusovega kraljevskega dostojanstva.

Kristus Kralj!

Le odprimo knjige stare zaveze, ki govorijo o bodočem Mesiju: zopet in zopet ga slikajo kot vladarja, kot kralja. »Glej, z oblaki neba je prihajal kakor Sin človekov in je prišel do starodavnega in postavili so ga pred njegovo obličje. In dal mu je oblast in čast in kraljestvo; in vsa ljudstva, rodovi in jeziki mu morajo služiti; oblast njegova je večna oblast, ki se mu ne bo vzela, in njegovo kraljestvo se ne bo razrušilo.« Tako piše prerok Daniel. (Dan. 7, 14.) In nadangel pouči Devico, da bo rodila sina, »ki mu bo dal Gospod Bog prestol njegovega očeta Davida, in ki bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca.« (Lk. 1, 33.) Sam izjavi apostolu: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji.« (Mt. 28, 18) in sv. Janez ga je gledal v skrivnem razodetju, kako »ima na svojem oblačilu in na svojem pasu zapisano: Kralj kraljev in Gospod gospodovalcev.« (Skr. raz. 19, 16.)

Kralj je Kristus, ker je vladar vesoljstva. »V njem je vse ustvarjeno... Vse v njem obstoji... piše o njem sv. Pavel v listu Kološanom 1, 16. Kristus je kralj človeštva, ker si je v svoji nepojmljivi ljubezni za vso večnost privzel člove-

ško naravo in tako postal najvišji človek; zato »ima med vsemi prvo mesto,« kot pravi apostol. — Kristus je zlasti naš kralj, ker nas je s svojo smrtjo odkupil in smo mi postali njegova last, on pa naš gospodar.

In kakšno je to Jezusovo kraljevsko dostojanstvo?

»Moje kraljestvo ni od tega sveta,« je izjavil Pilatu; prej je pa tri leta izpodbijal napačno mnenje rojakov, da bo Mesija nastopil kot svetni kralj. Kristus je marveč duhovni kralj. Pa njegova oblast sega nad vsega človeka, nad dušo in telo in vse njune sile in zmožnosti; nič ni izvzeto njegovi oblasti. In ker človek ni bitje zase, ampak je družabno bitje, ki se po naravnem nagnjenju veže v razne družbe in svoje blagostanje dosega popolno le v družbi, zlasti v državi, zato je Kristus gospodar in kralj tudi nad državami. Država je namreč le mnoštvo posameznikov; ako je torej vsak posameznik popolnoma pod kraljevsko oblastjo Kristusovo, je on tudi nad državnim mnoštvom popoln kralj. In če je lastno človeški naravi, da se spaja v državne zveze: kdo pa je to človeško naravo ustvaril in ji dal to nagnjenje, če ne on? Tudi nekatoliške, tudi nekrščanske, tudi brezverne in Bogu sovražne države se ne morejo odtegniti njegovemu kraljevskemu naslovu. »Ves človeški rod je v oblasti Kristusa,« je zaklical svetu že Leon XIII.

Ali priznava človeštvo Kristusa za Kralja?

Kdo ne ve, kako velik del človeštva Kristusa sploh ne pozna! Ko gledamo te bedne množice v njih umskih in нравnih zablodah, ali nas ne obide goreča misijonska misel? Ali ne vzkipi v nas iskrena želja, da bi zveličavno in dobrotno gospostvo našega Kralja Kristusa prišlo tudi

nad te prostrane kraje! A tudi med onimi, ki so po sv. krstu postali državljani vidnega Kristusovega kraljestva, je — žal — nebroj slabih, nezvestih državljanov! Najbolj žalostno pa je, če pogledamo, kako je z Jezusovim kraljevskim dostojanstvom pri modernih državah in narodih. Zdi se, kakor da bi odmeval iz njih klic Judov: »Nečemo, da nam ta kraljuje.« Trpke besede prihajajo iz ust sedanjega papeža Pija XI., ko se pritožuje nad tem javnim odpadom od Kristusa Kralja, nad tako zvanim laicizmom, ki načelno zanikuje pravice Jezusa-zakonodajalca nad narodi in državami. »Pričeli so najprej zanikavati gospostvo Jezusovo nad narodi; zanikavati Cerkvii pravico, učiti vse narode, pravico, ki izvira iz Kristusove pravice. Korak za korakom so krščansko vero enačili z drugimi, krivimi verami... Hoteli so celo namesto Kristusove vere postaviti neko naravno vero, neko naravno čuvstvanje. Da, bile so države, ki so mislile, da so lahko brez Boga in katerih verski nazor se je kazal v brezboštvo in zaničevanju Boga.« V šolstvu in vzgoji, v znanosti in umetnosti, v gospodarskem in prosvetnem delu držav se je hotelo uveljaviti popolno preziranje Kristusa. Sin božji pravi, da je zakon nerazrušljiv in da je razporoka nemogoča; da je umor otrok še pred rojstvom res pravi umor. Premnogi zakonodajalci pa mislijo, da smejo te in druge božje postave poljubno izpreminjati in trdijo, da je država v zakonodaji od vseh višjih zakonov neodvisna...

Pa kako jasno se je pokazalo tudi pri državah, da je ni rešitve razen pri Kri-

stusu! »Povsod je razsejano seme razprtij, zavist in sovražnost vladata med narodi in ovirata, da še do danes ni popolnega miru. Nebrzdane strasti vladajo,« — ugotavlja sv. oče. Svoje žalostno poročilo pa zaključuje s stavkom: »Razdrta in razpadla je človeška družba!« — Večkrat beremo o zvezah držav in o prijateljskih pogodbah med narodi, ki naj bi čuvali mir in medsebojno prijateljstvo; pa istočasno čujemo o milijonih in milijardah, ki jih mečejo države za armade, topove in tanke, aeroplane in oklopnice. Je pač res, da ne morejo zdaj svoje oblasti nikamor drugam opreti, ko so zavrgle Kristusov nramni nauk, ki urejuje tako lepo pravice in dolžnosti med poglavarji in med podaniki. Le pogledjmo najbolj laicizirano državo, boljševisko Rusijo, zakleto sovražnico Boga in Kristusa! Kje vlada tolika strahovlada, kje je svoboda tako poteptana, kot tam?

Jeremija je stal nekoč ob razvalinah Jeruzalema, videl je popoln razpad svoje države. Tedaj se mu je izvil iz razbolelih prsi klic: »Jeruzalem, povrni se k Gospodu!« Tudi sedanji papež kliče človeštvu prav podobno: »Priznajte zopet Kristusa za kralja!« Vsakoletno praznovanje Kristusa Kralja naj kliče v spomin ne le posameznikom, marveč celokupni človeški družbi, vsem državam, da so dolžne Kristusa javno priznati, častiti in mu služiti. Le na ta način bi se vrnile dobrine miru, odpadli bi meči, odpadlo orožje iz rok, ako bi vsi in v vsem obsegu sprejeli vladarstvo Kristusovo.

Ljubezen sv. Frančiška do Matere božje.

Dr. Fr. Jerž.

Dne 3. oktobra l. 1226. je nehalo biti srce, ki je živelo, odkar se je odločilo za Boga, edino le njemu. 44 let in nekaj mesecev je bil star sv. Frančišek, ko se je poslovil od sveta po približno 20 letnem delovanju v redovnem življenju. Pa kako bogata so bila ta leta! Dosegel je v spokornosti puščavnike, v gorečnosti apostolske može, v trpljenju mučenca. Ustanovil je tri redove, utrdil v nešteti dušah božje kraljestvo in tako prenovil obličje zemlje. Učil se je iz evangelija in je skušal kolikor mogoče v sebi upodobiti Gospoda Jezusa. Posnemal ga je zlasti v njegovem uboštvu, v ponižnosti in vse obsegajoči ljubezni.

Postal je zares serafska duša, ki je nadvse ljubila Boga, a zaradi Boga tudi vse božje stvari. Kar je bilo v zvezi z Gospodom Jezusom, je bilo sv. Frančišku posebno pri srcu. Sv. maša mu je bila središče vsega verskega življenja. V svoji »Oporoki« pravi: »Tu na zemlji ne vidim od Gospoda Jezusa nič drugega kakor njegovo presv. Rešnje Telo in Kri in te svete skrivnosti bom nadvse častil in slavil.« Zelo je spoštoval duhovnike, ker opravljajo sv. daritev, in sveto Cerkev, ker oznanja Kristusa.

Ni se torej čuditi, da je sv. Frančišek posebno ljubil in častil nebeško Kraljico;

saj nam je rodila Gospoda Jezusa in nam posreduje njegove milosti. Sv. Bonaventura pravi, da se ne da dopovedati, kako je sv. Frančišek ljubil našo nebeško Mater.

Najprej je skrbel za lepoto njenih svetišč. Nekega dne so videli Frančiška vsega žalostnega hoditi okrog cerkvice, ki je stala pod mestom Asizijem in bila posvečena Mariji angelski. Stara, častljiva cerkva je bila v tako slabem stanju, da so jo benediktinski menihi opustili in je že razpadala. To je Frančiška silno bolelo in sklenil je cerkvico zopet pozidati. Z vso vnemo se je lotil dela in jo je v kratkem tako obnovil, da se je moglo v njej spet maševati. V njeni bližini je želel stalno bivati. Kako je bil torej vesel, ko so mu benediktinci cerkvico in nekoliko sveta okrog nje prepustili v porabo. Prvo noč po tem je — kot Marijin vitez — prebil v molitvi pred nogami svoje Gospe in Kraljice in ji tako delal častno stražo do jutra. In nebeška Kraljica se mu je prikazala, tako se pripoveduje, obdana od krdele angelov, se mu prijazno nasmehnila in mu razodela, da bo ta borna cerkva še zelo slavna. Zjutraj je rekel svojim sobratom: »Resnično, to je svet kraj, na katerem naj bi prebivali angeli, ne ljudje. Dokler bom mogel, ne zapustim tega kraja; zame in za moje sinove bo ta kraj veden spomin neskončne božje dobrote.«

Med vsemi cerkvami je cerkvico Marije angelske najbolj ljubil, ker je spoznal, da jo ljubi tudi Marija. Imenoval jo je za glavo in mater vseh cerkva celega reda. V tej cerkvi je izbral nebeško Kraljico za svojo mater, ki ji je posvetil sebe in svoj red. Bil je srečen, ker je osnoval svoj red na tleh, ki so bila Marijina last. In res je postala ta borna cerkva zibelka enega izmed največjih redov v sveti Cerkvi. Pa tudi drugi red sv. Frančiška ima v tej cerkvi svoj izvor. Pred Marijinim oltarjem se je sv. Klara »iz ljubezni do najsvetejšega in najljubeznivejšega Deteta odpovedala svetu in se popolnoma posvetila božji službi.« Odtod so hodili Frančišek in njegovi bratje na misijone, semkaj so se vračali na svoja posvetovanja. Ta Marijina cerkva mu je bila tako pri srcu, da je po njenem vzorcu sezidal kapelico tudi na gori La Verni, ker je želel biti tudi tam pod varstvom nebeške Matere.

Da bi se češčenje Matere božje okrepilo in obnovilo, je Frančišek po priprošnji blažene Device Marije ubogim grešnikom

izprosil tako imenovane porcijunkulske odpustke pod pogojem, da po skesani spovedi obišejo to cerkvico, posvečeno angelski Kraljici. In odslej je postala ta cerkva središče Marijinega češčenja v Asiziju, pa tudi vir neštetim milostim, kjer pobožni romarji dobivajo porcijunkulske odpustke tekoma celega leta.

Kot vzor kreposti je Frančišek priporočal svojim bratom predvsem prebl. Devico Marijo. Kako lep je njegov slavospev na kreposti, »ki so krasile sveto Devico in ki naj bodo kras tudi vseh svetih duš«.

Med drugim kliče: »Pozdravljena, sveta Gospa, presveta Kraljica, božja mati Marija; ti, ki si ostala vedno devical Nebeški Oče te je izbral iz nebes in te posvetil s svojim presvetim in preljubim Sinom in tolažnikom Sv. Duhom. V tebi je bila vedno polnost milosti in vsega dobrega. Pozdravljena, skrinja zaveze, pozdravljena, božje bivališče, pozdravljena, njegovo oblačilo, pozdravljena, njegova služabnica, pozdravljena, njegova mati...«

Da bi svoje brate še bolj vnel za češčenje Matere božje, je določil: »Vsako soboto naj se v vseh samostanih opravi slovesna sv. maša na čast preblaženi in brezmadežni Devici Mariji.« S tem je hotel doseči, da naj bi bilo češčenje Matere božje poseben znak njegovega reda; izrekel se je pa tudi za nauk, da je bila Marija spočeta brez madeža izvirnega greha. In ta nauk, ki ga je Cerkev 600 let pozneje proglasila za versko resnico, je dobil prav v redu sv. Frančiška najbolj vnetih in bistroumnih zagovornikov. — Spomnimo se le Duns-Skota. Znana so imena sv. Bonaventura, sv. Bernardina Sienskega, Jacopona da Todi in drugih, ki so kot učenjaki, pesniki in govorniki oznanjali Marijine prednosti in širili njeno češčenje. Trditi smemo, da so prav frančiškani povzdignili pobožnost do Matere božje na stopnjo, na kateri je bila v poznejših vekih; saj n. pr. na Slovenskem vsa važnejša Marijina božja pota oskrbujejo sinovi sv. Frančiška.

Kako preprosto pa iskreno je sveti Frančišek občeval z Materjo božjo v svojih molitvah. Njej na čast je zložil presrčno molitvico, ki jo je opravljal vsak dan. Ko ga je njegov prvi učenec Bernard ponoči opazoval, je videl, »da je Frančišek malo spal, pač pa molil in slavil Boga in njegovo mater, presveto Devico.«

Na Marijine praznike se je Frančišek kar najskrbneje pripravljaval. Tako se je na čast Materi božji vsako leto postil od

praznika sv. Petra in Pavla do Marijinega vnebovzetja, da bi ta njen največji praznik tem bolje obhajal.

Ko je bil Frančišek v Sveti deželi, je z veliko pobožnostjo praznoval božič v Betlehemu, Marijino oznanjenje v Nazaretu in veliko noč v Jeruzalemu. Štiri leta pozneje je doma napravil v gozdu jaslice. Vse je moralo biti kakor v Betlehemu! Zraven jaslic je dal postaviti oltar, kjer je bila opolnoči sv. maša. Sam je kot dijakon pel sv. evangelij in potem pridigoval. Bil je tako ganjen, da mu je večkrat zmanjkalo glasu. Ime Betlehem mu je bilo vedno sladko. Ko ga je nekoč pri obedu brat spomnil, kako je bilo pač težko Materi božji, ko je morala božje Dete položiti v jasli na slamo, so se mu

udrle solze; takoj je sedel na trda tla in tam použil svoje skromno kosilo.

Zadnja leta je Frančišek preživel na gori La Verni, kjer je dobil znake Kristusovega trpljenja. Ko je pa slutil, da se mu bliža smrt, je želel iti domov k cerkvi Marije angelske. Ganljivo se je poslovil od svojih bratov, ki so tam ostali, od gore milosti in kapelice Matere božje: »Z Bogom, moji najljubši sinovi, z Bogom! Po telesu se sicer ločim od vas, toda zapuščam vam svoje srce... Z Bogom, sveta gora La Verna, z Bogom svete Marije cerkva; tebi, Materi večne Besede, izročam te svoje sinove.«

Soboto je posebno posvetil Materi božji in na soboto ga je Marija poklicala v svoje kraljestvo.

V tolažbo bolnim trpinom.

Ob sedemstoletnem spominu smrti velikega prijatelja bolnikov sv. Frančiška Asiškega zapisal
MONTANUS.

Ni jih malo po širnem svetu. Svetovna vojska je njih število še pomnožila. Izmozgani po vsakovrstnem trpljenju, obdani z ranami, prehlajeni do zadnjega vlakenca svojega zdravja životarijo, hirajo, bolehajo, pešajo, umirajo...

Morda si tudi ti med njimi. Že mesec ali dva, že dve leti ali več si prikovan na bolniško postelj. In tako ti teko enolično dnevi in noči le s to razliko, da je eden hujši od drugega. Telo ti mučijo pekoče, neznosne bolečine in duša ti tone v dušnih bridkostih: v strtih nadah, v uničeni sreči, v zapuščenosti od prijateljev, v pozabljenosti od nehvaležnega sveta in morda še v grenkem spominu svoje lastne omadeževane preteklosti. Brezdelna sedanost, nezmožna vsake dejavnosti, se razgrinja kot črna noč vedno gosteje nad teboj in negotova bodočnost tvojih dragih ob misli na nepreskrbljene otroke in neurejene gospodarske razmere postaja od dne do dne zate strašnejša. Že se zdiš domačim nadležen in samemu sebi vsak dan za vedno večji preveč. Že slišiš vedno pogosteje iz ust tistih, ki ti strežejo, naveličani vzdihljaj: »O, da bi bilo že vendar enkrat konec«, in tebi samemu prihaja vedno češče na ustnice turobni klic: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil.«

Prijatelj dragi, bolni! Priznam, da so te ure tvojega življenja grenke, morda najgrenkeje, kar jih moreš doživeti; toda vedi, da so tudi te ure ali vsaj morale bi

biti po volji božji ure obilnega božjega blagoslova zate in za mnoge druge, za čas in za večnost.

Ali mar nisi slišal, kako sodijo svetniki o bolnikih? »Bratje,« govori sv. Kamil Lelijski, ta čudoviti prijatelj bolnikov, »ne glejte pri bolnikih toliko na rane in obveze, ki jih nosijo na sebi, temveč pomislite rajde, da se v bolnikih skriva oseba Jezusa Kristusa samega... Verjemite mi, da na svetu ne najdem lepše dišečih cvetličnih nasadov kot so bolnišnice s svojimi bolniki... Dal Bog, da bi ob zadnji uri zaslišal besedo zahvale ali blagoslova iz ust tega in onega bolnika.« Podobno kakor sv. Kamil, so sodili o bolnikih sveti Vincencij Pavelski, sv. Frančišek Saleški, sv. Karel Boromejski, sv. Frančiška Šantalska in nešteti drugi. Vedeli so, da strežejo v bolnikih Stvarniku samemu. Pred očmi so namreč imeli besedo Gospodovo: »... Zakaj bolan sem bil in ste me obiskali... Kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt. 25, 40). Zato so gledali v bolnikih Kristusa samega.

Kristus torej živi v bolniku in hoče po njem delati dobra dela na bolniku samem, pa tudi pri mnogih drugih.

Na bolniku samem:

Saj vemo, da bolečina, bodisi dušna ali telesna, ni samo žalostna dediščina izvirnega greha, ampak jo moramo pogosto smatrati kot sad greha, pa tudi kot

kazen za svoje osebne grehe. Premnogo boleznj povzroča slabo življenje, druge lahkomišelnost: »Kdor se je krivico, bo žel nesrečo in šiba njegove (božje) jeze ga bo končala,« govori sveto pismo (Preg. 22, 8). »Ker nismo bili pokorni tvojim zapovedim,« je rekel stari Tobija Gospodu, »zato smo izdani v rop, in sužnost, in v smrt, in v pregovor, in v zasmehovanje vsem ljudstvom, med katere si nas razkropil« (Tob. 3, 4). In ne le, da smo se ustavljali Bogu s svojo nepokorščino, celo zlorabili smo njegove dobrote v njegovo razžaljenje. Bog mi je dal zdrave noge, jaz pa sem hodil po grešnih potih; Bog mi je dal zdrave roke, jaz pa sem z njimi počenjal hudo; Bog mi je dal zdrave oči, jaz pa sem z njimi poželjivo gledal po tujem blagu in tuji lepoti; Bog mi je dal zdrava ušesa, jaz pa sem z njimi poslušal nespodobne pogovore in nesramne pesmi; Bog mi je dal jezik, jaz pa sem z njim lagal, opravljal, obrekoval, preklinjal, zmerjal; Bog mi je dal bister razum, jaz pa sem se z njim izmišljeval hudo. Omadeževano je srce, ki mrmra, polna krivičnosti so usta, ki se odpirajo k tožbi, roke, ki se dvigajo grozeče proti nebu, so bile često orodje hudobnih dejanj. Ali naj se torej pritožujem? Pa zakaj? Peccavi... grešil sem... zato imam, kar sem zaslužil. Naj se pritožuje oni, ki je brez greha, ki ni grešil nikoli proti dolžnosti, ki se ni oddaljil od svojega ideala, naj se ta pritožuje, če hoče, toda jaz? —

Toda, bolni prijatelj, ali te žalim s temi očitanji? Mogoče. Zato naj ti povem še nekaj drugega v polajšanje tvoje boleznj. — »Če Bog pošilja duši trpljenje za trpljenjem, žalost za žalostjo, je to znamenje, da ima z njo velike namene,« govori sv. Vincencij Pavelski. »O brat Leon,« tako je končal svoj razgovor tudi sv. Frančišek Asiški z bratom Leonom, ko sta šla pozimi iz Perugie proti Asiziju, »med vsemi darovi Sv. Duha, ki jih je Kristus dal svojim ljubljencem in jih še vedno daje, je največji ta, da človek preмага sam sebe in radovoljno zaradi Kristusa in iz ljubezni do Boga bolečino trpi. Zakaj z vsem drugim se ne moremo hvaliti, ker ni naše, v križu bridkosti in težav se pa moremo hvaliti, zakaj to je naše, kakor je dejal apostol: Mene pa Bog varuj, da bi se z drugim hvalil, kakor s križem našega Gospoda.« Trpljenje je namreč neizčrpen vir zaslug že samo na sebi. Kakor žila zlata je, odkoder dobivamo z velikim trudom nesmrtno zaklade. Te zasluge tvorijo poleg obljub Zveli-

čarjevih trdno podlago našega upanja. To je vsota za odkup nebes, to so biseri naše krone, to je zastava naše sreče.

Ne tujaj torej, brat dragi in bolni — brezupno v svoji boleznj, ampak govori s svojim božjim Odrešenikom: »Delati moram dela tistega, ki me je poslal, dokler je dan; pride noč, v kateri nihče ne more delati.« (Jan. 9, 4—5.)

Dokler človek živi, in naj živi v najhujšem trpljenju, ima življenje še lahko nraven zmisel in nravno vrednost, in največkrat večjo v bolečini kot v uživanju.

Bolezen bolnikova propoveduje vsem o revščini in minljivosti človeškega rodu. »Kup zemlje si, črviček božji,« tako ti kliče bolezen. Kaplja na veji si, ki žari kot demant v solnčnih žarkih, pa prileti ptiček in sede na vejo in kapljica zdrasne na tla in popotni človek jo pohodi ter spremeni v cestno blato.

Bolezen bolnikova propoveduje o pravičnosti, o usmiljenosti, pa tudi o vsemogočnosti božji. Koliko pretresljivih zgledov izpreobrnjenj se razodeva ravno v boleznj tu in tam, in koliko pravičnih sodba božjih se odkriva ob bolniških posteljah!

Bolezen bolnikova govori in vabi k požrtvovalni medsebojni ljubezni. Ako bi ne bilo boleznj ali bi vedeli kaj o tisočih junaških mož in ženah, usmiljenih samarijanov in samarijank, ki se blestijo kot najlepše zvezde na nebu svete katoliške Cerkve, ki se z nadčloveško ljubeznijo žrtvujejo za ponesrečene gobavce in druge nalezljivo bolne trpine.

Dodajmo, da je Bog vprav po boleznih vzbudil že mnogo prav velikih svetnikov. Tako n. pr. svetli zvezdi sv. Frančiška Asiškega in sv. Ignacija iz Lojole. Morda se nam čudno zdi, pa vendar moramo trditi, da sta dva najimenitnejša redova: frančiškanski in jezuitski, zrastle iz boleznj.

Tako more postati tudi tvoja bolezen največji blagoslov zate in za mnoge druge. Nikar torej ne ponavljaj: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!« — pač pa moli: »Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, pa ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!«

Vzemi večkrat v roke primerno molitveno knjigo, preskrbi si sv. razpelo, še bolje postajni križec, prebiraj pogosto jagode blagoslovljenega moleka, zavaruj se večkrat zoper napade hudobnega duha z blagoslovljeno vodo, prejmi pravočasno in vredno zakrament sv. pokore in v slučaju smrtne nevarnosti tudi sv. poslednje olje, združuj se pogosto po navodilih in

predpisih sv. Cerkve s Kristusom v svetem obhajilu, obnavljaj dobre sklepe, pri srčne vzdihljaje in zlasti še dobri namen — in videl boš, če prej ne, gotovo v srečni večnosti, da ti je po besedah sve-

tega Frančiška Asiškega tudi bolezen »draga sestra«, o kateri smeš reči z istim svetnikom:

»Srečen, kateri tvojo presveto voljo izpolni, ne bo ga zadela druge smrti poguba.«

Slovensko romanje v Lurd.

Dekan Anton Skubic.

(Nadaljevanje.)

Iz Lurda proti Toulousu se vračamo po isti poti. Med vožnjo smo pozdravili zgodovinsko mesto Avignon, kjer so papeži stolovali blizu 70 let (1309—1377); zato se ta doba imenuje tudi babilonska sužnost papežev. Skozi Valenco in Vienno se vozimo ob Rhôni vso noč in dospemo ob šestih zjutraj dne 13. aprila v Lyon, potem, ko smo prevozili od Lurda do semkaj nič manj kot 768 km.

Znana lijonska megla, ki prav nič ne zaostaja za ljubljansko, jutranji hlad, zapanost in druge nekomodnosti so nas držale v nekaki tihotnosti, tudi mene, dasi sicer nimam poklica za trapista. V hotelu Terminusu ob kolodvoru spravimo prtljago, zasedemo avtomobile, v hladu nekoliko privijemo svoje suknjiče in po bliskovito zdrčimo skozi lijonske ulice po obrežju Rhône proti — Arsu. V predmestju Lyona vidimo pravo francosko posebnost. Zaradi nekega defekta pri avtu se moramo za hip ustaviti. Iz bližnje hiše zarjovi nad nami skozi okna cel trop pasjih mrcin. Hiša je sirotišnica za — pse. Skuštrana ženščina jih jame za zastori tolažiti, da bi jim jutranja jeza preveč ne škodovala, in — poljublja vsevprek. Pasja zverjad ji skače po ramenih in jo liže po ciganskem obrazu. Prizor nam je vzel vse veselje do kakega zajtrka. Dobro, da ga nismo imeli pri rokah.

Ars.

(Glej »Bogoljub« št. 9, str. 208.)

Ars (oficielno ime je danes Ars-sur-Formans) je oddaljen od Lyona 36 km in ima okrog 500 prebivalcev. Dasi zelo star kraj, ki je imel že l. 980. svojo cerkev in župnijo, je bil vendar širšemu svetu do najnovejših časov neznana kmečka vasica, ki si jo zastonj iskal na zemljevidu. Danes pa često brzi avto za avtom iz Lyona po gladki, ravni cesti, dokler se ne izgubi na navadna poljska pota in sopiha v malo napet brezuljek, ki na njem stoji čedna

vas z nekaterimi hoteli in mogočno baziliko. Deklice v klobukih, ki pasejo živino med njivami, možakarji, ki orjejo okrog vasi, vse kaže, da je še danes to navadna kmečka vas. In vendar se človeka poloti nekako čudno čuvstvo, ko se vozi proti Arsu po teh selskih potih, ki so posvečena po svetem možu. Ars je danes znamenita božja pot, kamor prihaja na tisoče romarjev. Odkod to?

Nikoli, prav nikoli bi se to selo ne bilo izvilo iz svoje pozabljenosti, da ni Bog tu v 19. stoletju kar razsiral milosti in čudežev po rokah preprostega duhovnika. Ta duhovnik se je imenoval Janez Marija Vianney, čigar ime je z njegovo župnijo tako tesno spojeno, da je ljudstvo njegovo pravo ime skoraj izgubilo, in se imenuje samo župnik arški (le Curé d'Ars). Ni bil ne velik, ne lep, ne žlahten, ne duhovit, ne učen, kakor svet pojmuje te besede. Rojen v kmečki družini v vasi Dardilly, 8 km od Lyona, je do 18. leta pasel črede in obdeloval polje. Njegova rojstna hiša še stoji, in v njegovi rojstni župniji še lahko vidiš krstni kamen, ki je bil pri njem krščen dne 8. maja 1786.

Z 18. letom je srčno zahrepenel postati duhovnik. Pri svojem dobrem župniku M. Balleyu je začel z latinščino; toda spomin je bil slaboten, zato je šlo le počasi naprej. Enajst let je študiral, pa ni prišel posebno daleč. Dva- ali trikrat je ponižno »padel« pri sicer lahki izkušnji, nazadnje pa so ga cerkveni predstojniki vendar pripustili k mašniškemu posvečenju le bolj zaradi njegove stanovitnosti in globoke pobožnosti. Kot zadnji v razredu je bil v mašnika posvečen 29 let star. Poslali so ga na prvo službo v pomoč njegovemu prvemu »profesorju« župniku M. Balleyu v domačo župnijo, kjer je preživel dve leti. Po smrti tega župnika pa ga nastavijo v malo župnijo Ars, ki je bila že dalje časa brez duhovnika. V škofiji so mu dali na pot tolažilo besedo:

»V Arsu ni dosti božje ljubezni; vi jo boste tja prinesli!«

Vianney ponižno sprejme dekret, naloži na voziček knjige in opravo, ki jo je bil podedel po župniku Balleyu, in dne 8. februarja 1818, proti mraku, zagleda Ars. Kot bodoči dušni pastir pade na kolena in prosi Boga za izgubljeno čredo, naj se povrne k njemu. Drugo jutro še pred zoro zapoje zvon, ki je molčal cele tedne, in vabi k sv. maši. To je šele opozorilo arške prebivalce na to, da imajo novega župnika. Toda v arški deželi to ni napravilo nobenega posebnega vtisa. Nihče ga ni poznal, nihče ni naznanil njegovega prihoda. Naslednje dni so ga videli iti sem in tja po vasi in se ustavljati za nekaj časa na pokopališču, ki je ležalo zapuščeno okrog cerkve. Ko so ga oddaleč videli, so dejali, da ima čemeran obraz; toda on je s prijaznim smehljazem ljudi pozdravljal, kolikor daleč je mogel. Mimo nobenega otroka ni šel, ne da bi mu privoščil kako prijazno, srčno besedo. Tudi v bližnji grad je šel, da se ponižno predstavi »arški gospodični«, stari župljanki in dobrotnici revežev, ki je bila brezdvomno najpobožnejša duša v pokrajini.

Drugih pobožnih ljudi v župniji ni bilo. Versko življenje je bilo v tej skromni župniji docela razdejano.

Bog pa je začel po svojem služabniku svoje delo. Počasí se je raznesla med župljani govorica, da je župnik le malo v župnišču in da večji del dneva in noči preživi v cerkvi. Delavci, ki so odhajali zgodaj zjutraj na polje, so iz radovednosti odpirali vrata borne cerkvice in kukali vanjo. Vsako jutro so videli pred malo večno lučjo senco osamljenega župnika, ki je jokal in molil: »Moj Bog, spreobrní mojo župnijo!« Ni ga tako mrzlega srca, da se ne bi ogrelo ob taki gorečnosti. Arški prebivalci sicer niso bili tako hudobni, niti tako globoko pokvarjeni; bili pa so mlačni, prijatelji prostaških zabav, nevedni v verskih rečeh; več let ob revoluciji in pozneje so bili brez duhovnika in prepuščeni samim sebi. »Pustite župnijo 20 let brez duhovnika,« je dejal nekoč župnik Vianey, »pa bodo molili živali!« V Arsu so bili ljudje na tej poti.

Samozatajevanje župnika Vianneya je bilo kar najstrožje. Ljudje so začeli šušljati, da živi skoraj od samega krompirja, ki si ga skuha v kotlu za osem dni. Seveda je bil po tej hrani njegov obraz suh, kakor bi bil sama duša brez telesa. To pa je bila za župljane živa pridiga, in so

dejali, mi uživamo, župnik pa dela za nas pokoro. To spoznanje pa je bil prvi korak k prerojenju župnije. Njegovo nadaljnje življenje in delovanje bomo nekoliko spoznali, ako popišem njegov nagrobni spomenik, njegovo cerkev v Arsu.

V ta kraj smo se torej pripeljali z avti v jutranjem hladu. Ker ima cerkev 18 oltarjev, v nekaterih kapelah sta kar po dva zasilna, smo vsi duhovniki kmalu odmaševali, na kar je kaplan Andrej Ilc vneto govoril o sv. Janezu Vianneyu. Po zajtrku je dal tamošnji župnik, ki je drugi naslednik sv. Janeza Vianneya, ob 11. uri v stolpu pozvoniti, in vsi romarji smo se zbrali v cerkvi. Raz leco nam župnik nato opisuje baziliko, vmes pa življenje svojega svetega prednika. Govoril je seveda francosko, prelat dr. Ehrlich pa je romarjem njegov govor tolmačil slovenski.

Sedanji župnik nam je povedal, da je sv. Vianney, kadar ni klečal pred tabernakljem, sedel v spovednici ali pa je delal in pisal v zakristiji. Zadnja leta njegovega življenja je prihajalo v Ars po 80.000 ljudi od vseh krajev, da so pri njem opravili spoved. V zakristiji še sedaj stoji njegova borna in tesna spovednica ter omara za cerkveno obleko. V spovednici je bil včasih ves razsvetljen, da je šla luč od njegovega srca in obsevala vso nasproti stoječo kapelo sv. Janeza. In temu možu po njegovem mašniškem posvečenju niti spovedne pravice niso hoteli podeliti, češ, da je premalo poučen v bogoslovju!

Iz stare cerkvice, kjer je pastiroval župnik arški dobrih 40 let, stopiš v veličastno novo baziliko, o kateri se piše, da je »vzor izbranega in čistega bogastva, vredna drage sv. Filomene, ki ji je posvečena.«

Ni tukaj prostora, da bi opisal vso umetno stavbo. Najbolj nas zajemlje kapela na desni, kjer v stekleni rakvi nad oltarjem leži truplo arškega župnika svetega Janeza Vianneya. Leta 1859. je umrl, in so ga pokopali v stari cerkvi. Leta 1904. so ga izkopali, pa je bil nestrohnjen. Zatem so ga položili v podzemsko kapelico, v katero se pride iz zakristije; leta 1925., ko je bil 31. maja prištet svetnikom, pa so ga dvignili na oltar, kjer danes leži, nalahno prevlečen z voskom. Kako sem bil vesel, ko zagledam truplo svetnika, pri čegar kanonizaciji na binkoštno nedeljo 1925 sem bil navzoč v vatikanski baziliki, kjer je tisoče Francozov in vseh narodov vzklikalo preprostemu arškemu župniku, in so Francozi na večer preskr-

beli veličastno razsvetljava cerkve svetega Petra v Rimu na čast svojemu svetemu rojaku! Vsa arška bazilika je na presno slikana, in slike kažejo najlepše prizore iz življenja sv. arškega župnika. Starejši župljani so ga še poznali in se pri njem spovedovali.

V življenju in po smrti se je na priprošnje Vianneyevo zgodilo nebroj čudežev. Zdi se, da posebno za svoje arške župljane še sedaj skrbi. V novi baziliki pri drugem oltarju na levi, ki je posvečen Naši ljubi Gospej od zmag (Notre Dame des Victoires) visi krasna votivna zastava, ki so jo poklonili arški možje in fantje prebl. Devici, ko so šli v svetovno vojno. Prosili so svojega sv. župnika za pomoč. Nihče ni padel. Po teh in enakih čudežih je postal skromni Ars slavna božja pot.

Po blagoslovu z Najsvetejšim, ki ga je podelil romarjem škof dr. Karlin, smo si ogledali še staro župnišče, kjer je prebival sv. Janez Vianney v največji spokornosti, kjer se je često bičal do krvi. V župnišču je vse v istem redu, kakor je bilo ob svetnikovi smrti. Spodaj je ku-

hinja, ki je bila obenem tudi jedilnica. Na mizi stoji še lončena skledica, iz katere je jedel, in lonček, ki je iz njega vodo pil. Tam stoji kotliček, v katerem si je kuhal krompir, tam par čevljev na kveder, v kotu pa postelja, na kateri ga je nekoč sv. Filomena ozdravila nevarne bolezni. V nadstropju je njegovo stanovanje s posteljo in istim perilom, na katerem je umrl, njegova oprava, knjige, podobe. V drugi sobi pa je relikvijarij, kjer se hrani njegova mašna in domača obleka, spokorni pas z žebli na znotraj, biči, njegova tekoča kri itd. Iz vseh predmetov diha njegova svetost. Celo staro župnišče je danes samo svetnikov muzej.

Opoldne smo se poslovili od preprostega Arsa, ki pa na nas ni napravil nič manjšega vtisa, kakor druge božje poti po slavnih mestih. Še sem se ozrl nazaj na vas sv. Vianneya, na pota, po katerih je hodil, proseč ga, naj izprosi pri Bogu, da bi mu postal vsaj toliko podoben, kolikor je za nohtom črnega. Pa ne vem, če bo kaj! Ob dveh popoldne smo bili zopet v Lyonu.

Zapiski sv. Male Terezije.

Karmeličanka S. Marija od božjega Srca, rodna sestra sv. Male Terezije, pripoveduje:

»V nekem zimskem večernem odmoru l. 1895. smo se zbrale, da bi se nekoliko pogrele: M. Agneza, takratna priorinja Karmela v Lisieuxu, S. Terezija od D. J. in jaz. S. Terezija je nama pripovedovala spomine iz svojih otroških let. Tedaj sem se obrnila k M. priorinji, ne da bi S. Terezija to opazila, ter ji rekla: »Kako to, da dovolite Tereziji pesniti in ji ne velite raje zapisati svojih otroških spominov? Kolika škoda! Če bi S. Terezija kmalu umrla, bi izgubili toliko zanimivih posameznosti!« — Priorinja se je nekoliko obotavljala. Nato pa je stopila k smehljajoči se Tereziji, ki je bila najbrže kaj slišala in je mislila, da se hočemo malo pošaliti. Toda M. Agneza je prav resno ukazala, naj zabeleži vse spomine otroških let. Pristavila je še, da ji bo to zelo ljubo vezilo za godovni dan. V sveti pokorščini je Terezija takoj pričela delo. Pisala je le v presledkih, kolikor so ji dopuščali razni redni opravki. Januarja l. 1896. je bila skončala svojo, skoraj eno-

letno nalogo. Ko je šla 20. januarja v kor k večernemu premišljevanju, je pokleknila pred M. Agnezo in ji izročila zvezek. Priorinja ga je sprejela z rahlim priklonom in ga položila, ne da bi ga odprla, na svoj prostor.

Meseci so potekli. M. Agneza še vedno ni prišla do tega, da bi mogla zapiske prebrati. V tem času pa je imela priliko, občudovati krepost mlade redovnice. Ko je bila S. Terezija vestno izvršila svojo dolžnost, se ni več brigala zanjo. Nikdar ni svojega dela omenila in tudi ni vprašala, če je dobro, ali ne. Ko ji je bila M. Agneza nekoč povedala, da zvezka še vedno ni prebrala, ni bila kar nič užaljena.

Spomladi l. 1896. je prišla M. Agneza po svojem dovršenem prioratu vendarle do zaželjenega časa. Ko je zapiske prebrala, je opazila, da se je S. Terezija strogo držala le potez iz svojih otroških in prvih mladostnih let. To ji je bilo ukazano. Poznejše redovno življenje je le na par mestih prav rahlo omenila. Zato je tudi svoje delo opravičeno nasloвила: »Pomladna zgodba male

bele cvetke.« Ves zvezek vsebuje prvih 149 strani njene dušne zgodovine.

M. Agneza je spoznala, da bi bilo res škoda, če S. Terezija ne zapiše tudi kaj iz samostanskih dni. Toda — kako priti do tega? Sama ni bila takrat več priorinja in ji zato ni mogla dati tega povelja. Obenem se je bala, da bi se njeni naslednici stvar ne zdela tako važna. Zato se ji ni upala tega omeniti. Ko pa je videla, da se S. Terezija z vsakim dnem približuje smrti, se je ojunčila in šla 2. junija l. 1897. zvečer k priorinji: »Ne morem iti k počitku, ne da bi vam prej zaupala skrivnost. Ko sem bila še v prioratu, mi je S. Terezija napisala v pokorščini nekaj spominov iz otroških let. Te dni sem jih zopet prebrala. Krasni so v svoji preprostosti. Vendar se mi zdi, da bi mogli iz njih premalo zajeti za njeno smrtno okrožnico, ker ne omenja redovnega življenja. Če bi ji ukazali, bi S. Terezija lahko napisala še mnogo lepšega nego doslej.« M. Gonzaga se je strinjala s predlogom. Takoj naslednjega dne je velela Tereziji, nadaljevati svoje zapiske. Pokorna, kot vedno, je bolnica zopet pričela pisati. M. Agneza ji je bila preskrbela novo beležnico. S. Tereziji se je zdela prelepa, zato je vprašala, če ne bi radi svetega uboštva pisala tudi med vrsticami. Sestra jo je pomirila, češ, da bi bilo za njeno zdravstveno stanje prenaporno.

Pri pisanju so jo vedno motile s svojimi obiski sestre, novinke in bolniške sestre. Kljub temu je ta drugi del zapiskov docela enoten, brez najmanjših popravkov. Pisanje jo je silno utrudilo, da je nekoč pripomnila: »Res ne vem, kaj vse napišem.« Ko je bila nekega dne nadvse izmučena, je rekla: »Pravkar sem pisala o ljubezni. Ne morem sicer tako pisati, kot bi rada. Ne najdem svojim mislim pravega izraza, a vendar je v njih vse. Boste morali svobodno popraviti.« — Drugič je dejala M. Agnezi: »Karkoli popravite, pridenete ali prečrtate v zvezku mojih zapiskov, vse bo prav. Storitite brez vsakega pomisleka. Jaz sem popolnoma zadovoljna. Zato le bodite mirni.«

1. julija je S. Terezija tako onemogla, da je morala delo ukiniti. Zadnjo stran je pisala s svinčnikom. Zadnji, nerazločni in s tresočo roko zapisani odstavek je: »O da, jasno čutim: tudi če bi imela na vesti vse

grehe, ki jih je možno storiti, bi hitela s strtim srcem v Jezusovo naročje. Saj dobro vem, kako je objel izgubljenega sina, ko se je ves skesan in potrtr vrnil iz tujine in prosil odpuščenja... Tembolj sem pa hvaležna Zveličarju, ker je v svojem usmiljenju obvaroval mojo dušo smrtnega greha...«

M. Agneza ji je nekega dne izrazila obžalovanje, da ne more več pisati. Tedaj je bolnica odvrnila: »Dovolj sem napisala. Vsi bodo imeli svoj delež, izvzemši onih duš, ki hodijo svoja pota.« — Ostali listi njene »dušne zgodovine« so povzeti noticam, ki jih je bila S. Terezija napisala na željo starejše sestre med duhovnimi vajami, septembra l. 1896. Naslovljeni so izrecno na sestro.

Rokopis sv. Male Terezije obsega tri, v različnih presledkih sestavljene dele. V prvih izdajah so radi enotnosti vsi ti deli tako združeni, kot je bila S. Terezija vse nasloвила na priorinjo. To je edina izprememba rokopisa. Izostalo je tudi nekaj manjših intimnih potez iz družinskega življenja in ena ali dve strani, ki sta pomembni le za karmelski krog.

Da so zapiski sv. Male Terezije prišli v javnost, se imamo predvsem zahvaliti M. Agnezi, ki se je zavzela za stvar in vzgajala Terezijo za svetost v svetu in v samostanu. Umirajoča je tako lepo pripomnila: »Matil! Samo vi poznate vse skrivnosti moje duše... Samo vi...«

Z dovoljenjem takratne priorinje, M. Gonzage, je M. Agneza prepisala rokopis in ga dala v pregled p. P. Madeleine, opatu Premonstratenzov. Ta je izposloval tiskovno dovoljenje. Prva knjiga je nastopila oktobra l. 1898. svojo zmagoslavno pot v širni svet.

Sv. Mala Terezija je slutila svojo misijo. Nekega dne ji je bila M. Agneza omenila, da utegnejo morda tudi njeni zapiski v tem oziru koristiti. Z vso svojo preprostostjo je k temu pritrdila. Ko pa je M. Agneza zopet poudarila možnost, da jih je priorinja sežgala, je odvrnila povsem mirno: »Kaj za to! Bi vsaj vedeli, da se Gospod ni hotel poslužiti tega sredstva. Ima gotovo že drugo pripravljeno...«

Toda ne. Gospod je izbral prav te preproste zapiske, ki so v svoji otroški lepoti tako vzvišeni in globoki.

Matsys:

Kristus Kralj.

Pisma svetni inteligenci.

(Dr. France Debevec.)

I. Živimo in umrjemo, eden prej, drugi kasneje; a nikdo ne ve, kdaj in kako se bomo poslovili od sveta in šli — kam? Naj odgovori na to vsak zase, zakaj v teh stvareh je osebnost posameznika zelo občutljiva. Duh vsakdanjosti, površnosti, lagodnosti, skratka: duh tega k materialnosti nagnjenega sveta se rad umika resnemu odgovoru na to vprašanje.

Mislim, da v tej zadevi ne bomo slušali glasov in površnega pojmovanja mase, temveč bodimo vselej dosledni ter uverjeni o veljavnosti razmerja: To življenje napram posmrtnemu je kakor majhen x proti neskončnosti.

O tem, da je posmrtno življenje, je za nas — mislim — vsaka debata nepotrebna.

Ko smo si o tem na čistem, pač ne bo težko poudarjati upravičenosti hotenja po smiselnem življenju, to je po takšnem življenju, ki bo potekalo pod vidikom večnosti.

Do tu — mislim — je šlo vse gladko. Težave pa bi mogoče nastale, če načnemo umestno vprašanje: Kakšno torej bodi naše življenje? Ne boj se, ne mislim ti nujati paberkov iz pridig; marveč dovoljeno naj mi bo, da prav enostavno nadaljujemo to debatico in da se pri tem poslužimo kaj preprostih sredstev. Diktatura morale je navsezadnje popolnoma upravičena; ali nje podajanje z visoko-

rodno gesto prav gotovo ni umestno. S prijateljsko, nesebično besedo se v tem pogledu lahko dosega mnogo boljši uspehi. Vsaj meni se zdi vsebina v takšni posodi bolj vabljava.

Če hočem prav živeti, moram najprej imeti jasne vidike, ki z njih pomočjo pravilno pojmujem svoje razmerje do Boga. Bog je najvišja in najpopolnejša umska instanca ter kot tak gotovo najbolj upravičen, da daje navodila za življenje, zlasti še, ker je njegova ljubav do nas brezmejna. Bog je zato naš najboljši prijatelj; takega prijatelja slušati bo lahko.

Naše življenje se da enostavno uravnati po vidikih večnosti (ali z drugo besedo: po pravi morali), če bo naš prijatelj Bog, ki je gotovo nesebičen in navdse dobrohoten, ki je neprestano pri nas.

Toda, čemu hoditi še nadalje po ovinkih? Bog je vedno z nami, je naš vedno pričujoči prijatelj; nanj se lahko slednji hip sklicujemo in zanašamo. Samo nekaj je potrebno: Ne prikrivajmo si teh zlatih dejstev; bodimo dosledni v njih priznavanju in umevanju! Pogovorimo se čim česče s tem svojim drugom, tako učenim in nam tako naklonjenim!

Evo, to je začetek in konec vse bistvene modrosti glede primerne notranjega življenja za inteligentnega katoličana.

Kaj je danes še potrebno.

Med najplemenitejše namene, ki jih dobri katoličani podpirajo, spada gotovo pomoč — denarna ali moralna, da bi se vzgojilo čimveč zglednih in pobožnih mladeničev za duhovski stan. Ni malo takih škofij, kjer je pomanjkanje duhovnikov že kar občutno. Tudi pri nas se komaj še izhaja. Na Goriškem že starejši slovenski dušni pastirji odmirajo, naraščaja pa ni. Kako malo mladeničev osmošolcev se oglasi za semenišče v Zagrebu, je znano. Bližajo se žalostni časi, če se v tem oziru ne obrne na bolje. Šolstvu hočejo vzeti znak krščanstva, duhovnikov vedno manj, podivjanost, ki jo pospešuje slabo, mlačno in brezverstveno časopisje tudi pri nas — vedno večja, ... kam bo vse to zavedlo?! Kultura, ki jo širi sokolstvo, tira mla-

dino v razuzdanost, nenravnost in v materialno življenje brez cerkve in brez Boga. Ako ne bomo skrbeli za zadostno število duhovskega naraščaja, je jasno, da se bomo z urnimi koraki bližali dobi splošnega verskega propada in — poganstva.

Ta mrkli pogled v bodočnost našega naroda nam priča, kako potrebno je, da se vsi kot ena celota brigamo za vzgojo dobrih, vnetih duhovnikov. Imamo zavod sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano. Viri dohodkov se manjšajo. Zavod je prisiljen sprejemati fantiče takih staršev, ki nimajo namena, da bi svoje otroke izšolali za duhovski stan. Dečkom z dežele pa, ki čutijo veselje in poklic za svečeništvo, je največkrat kar zaprta pot na srednje šole, ker jih dobri starši ne

Murillo:

Louvre, Pariz.

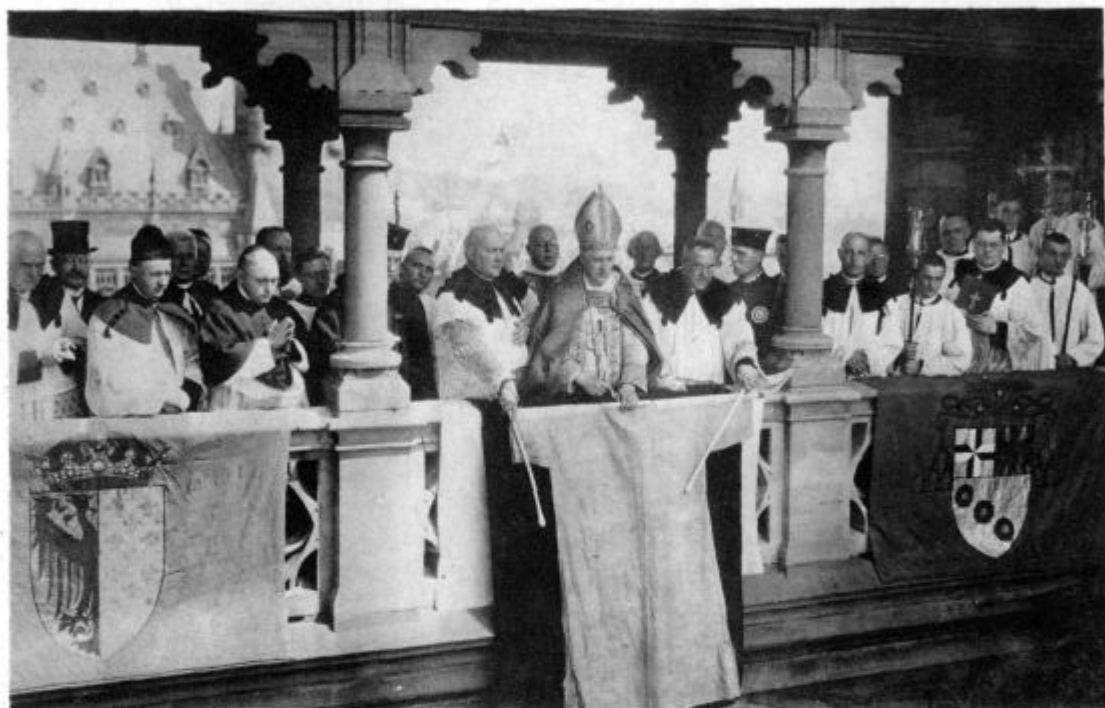
Kraljica sv. rožnega venca.

morejo vzdrževati; zavod bi pa tudi brez denarnih sredstev ne mogel vršiti svojega učnega in vzgojnega smotra. Kje iskati rešitve? O, koliko je katoliških družin, ki ali nimajo lastnih otrok, ali jih je Bog obdaril le s posameznimi, — imajo pa dovolj premoženja. Kako lepa prilika se jim nudi, da bi lahko sprejeli času primerno in prekoristno »bo-trinstvo« za pridnega dijaka, ki se namerava posvetiti duhovskemu stanu. Pa če ena družina tega ne zmore lahko sama, ali bi se jih

brezplačno večje število nadarjenih in vzornih fantičev v vzgojo in šolanje.

Kako lepo bi bilo, če bi ta ali druga premožna družina mogla kdaj spremljati novomašnika pred Gospodov oltar in govoriti: »Tega svečenika smo mi darovali Cerkvi in Bogu!«

Srečni, presrečni katoliški starši, ki so — četudi vse — žrtvovali, da so doživeli dan nove sv. maše, ki jo je daroval najvišjemu Gospodu njih lastni sin. Blagor jim, če so na

Ahen:

Slovesno razkazovanje svetinj.

»Bogoljub« št. 9, str. 205.

ne dalo združiti več v isti plemeniti namen! Na ta način bi se iz vsake župnije mogel poslati priden, vzoren in nadarjen fantiček v šolo, v zavod, kjer bi se pripravljaval za bodoči duhovski poklic. In če bi do tega najlepšega poklica ne prišel, — saj potrebujemo v vseh panogah poštene, zanesljive dobre katoliške može.

Gotovo je, da so župnije, v katerih morda ni nobenega primernege fantiča, ki bi bil sposoben za študiranje. Tam naj bi pa premožnejši posestniki, ki hočejo koristiti katoliški Cerkvi in pripomoči pri vzgoji duhovskega naraščaja, darovali kako večjo vsoto za zavod sv. Stanislava, ki bo mogel sprejeti

dan nove maše iz rok lastnega sina prejeli Telo Gospoda Jezusa Kristusa. Menimo, da ne teko nikdar tako gorke solze hvaležnosti iz oči očeta in matere, kakor na dan nove maše.

Poklic za duhovski stan je pač velik dar božji, ki je treba zanj prositi. Za ta poklic naj pripravlja krščanska hiša fantiča, ki ga hoče darovati Bogu, že zgodaj. Najboljša priprava je zares krščansko mišljenje in življenje v družini. Krščanska hiša je prvo torišče duhovskih poklicev. Vsem pa kličemo v spomin besede odličnega cerkvenega kneza: »Gospodu darovati duhovnika, je več kakor zidati svetišče iz kamnal!« —ž.

Lyon:

N. D. de Fourvière.
Stolna cerkev.

Iz tujine za domovino.

J. Kalan. — (Dalje.)

Rekel sem, da bom opisal nemški kulturni boj. Ker ravno zdaj divja kulturni boj v Mehiki, še grši kakor je bil v Nemčiji, in ker imajo tudi v Jugoslaviji nekateri skomine po kulturnem boju, bo zanimivo videti, kako so kulturni boj prebili in ugnali katoličani v Nemčiji.

Preden pa do tega pridem, naj Vam malo predstavim katoliško Nemčijo samo na sebi. Predvsem morate dobro ločiti katoličane v Nemčiji od Nemcev v Avstriji. Vi poznate le avstrijske Nemce in teh nimamo ravno v do-

tov, ena tretjina, to je 20 milijonov, pa katoličanov. Verski razkol je sam na sebi za Nemce največja nesreča; za katoličane same zase je pa dober, ker brez protestantov bi najbrž tudi v Nemčiji vladal liberalizem in ž njim verska mlačnost, kakor tako strašno vlada na Francoskem, kjer je narod po imenu ves katoliški, a brezverci strahotno gospodarijo.

Vsa katoliška Nemčija je razdeljena na 22 škofij. Nenavadno je za nas, da škofovski sedeži niso vselej v velikih mestih, ampak v

Ahen:

Stolna cerkev.

brem spominu. Avstrija se je imenovala katoliška država. Res je bila katoliška v tem oziru, da v njej ni bilo drugovercev. Sicer je bila vsa Avstrija prepojena z liberalizmom. Seveda moramo spet resnici na ljubo priznati, da liberalizem ni bil nikjer tako strasten in grd kakor na Češkem in na — Slovenskem. Posebne verske gorečnosti med avstrijskimi Nemci ni bilo. Najboljši so bili in so še Tirolci; a tudi Tirolci ne dosegaajo katoličanov v Nemčiji. Da je v Nemčiji tako kakor je, k temu je gotovo pripomogel ravno kulturni boj, pa tudi konkurenca (tekma) s protestanti, med katerimi živijo.

Vsa Nemčija ima 60 milijonov prebivalcev. Med temi je 40 milijonov protestan-

nekaterih prav malih, dočim so mesta, ki imajo po več sto tisoč prebivalcev, brez škofa. Mesta Fulda, Hildesheim, Eichstätt, Rothenburg so majhna, pa imajo škofa. Düsseldorf in Essen, ki imata po pol milijona stanovnikov, večinoma katoliških, so pa brez škofa. Enako tudi veliki Frankfurt nima škofa; škof stoluje v malem Limburgu. — Nekateri škofije so zelo velike. Največji sta Kolin in Breslau, ki štejeta vsaka več ko tri milijone duš; to je sedemkrat več kakor jih imata ljubljanska ali lavantinska škofija. Kolinška škofija ima v sebi 9 mest, ki štejejo nad 100.000 prebivalcev: Kolin, Düsseldorf, Essen, Aachen, Bonn, Krefeld, Elberfeld, Barmen, München-Gladbach. Razen tega še mnogo

Bruschi:

Smrt sv. Franciška.

Assisi.

manjših mest in veliko industrijskih krajev. Kmečkega prebivalstva je razmeroma malo. V celi renski provinciji, ki šteje nekaj milijonov ljudi, je samo še 17 odstotkov kmečkega prebivalstva. V takih razmerah — skoro sama mesta in tovarne — je pastirovanje malo težje kakor pri nas, kjer vendar po deželi večinoma še kraljuje kmet. In v kmečki hiši ima navadno vera in strah božji še svoj najvarnejši kotiček in zavetje. Žalibog, da se nam tudi kmet vedno bolj kvari. Tega, kar vam tukaj pišem »iz tujine«, v resnici ne pišem v tujini, ampak v domovini, pri Sv. Duhu v Bohinju. In kakšen razloček med nekdanjim in sedanjim Bohinjem! Bohinjci so nam bili vzor gorenjskega korenjaštva, kmečke preprostosti, žive vere in vdanosti do Cerkve. Danes pa — tako mi pripovedujejo — dobiš že po kmečkih hišah komuniste in ne vem kaj še vse. Kdo bi mislil, da je to mogoče! Železnica, tujci, slabi časniki, posebno pa vojska nam je ljudstvo silno pokvarila. Saj seveda ni samo v Bohinju tako, ampak tudi še kje drugod. V poljanski dolini, in ne le v dolini, v poljanskih hribeh sem že dobil brezverce, ali vsaj verske dvomljivce. Menda ne bo zamere, če to tukaj povem, saj so to bolj ali manj znane reči. Tudi na Nemškem tožijo duhovniki, da je

vojska kmeta pokvarila. Kajpada me morate prav razumeti in mojih besedi ne napačno razlagati! Razume se, da ni pokvarjeno vse; — Bog varuj kaj takega. Dobrega in dobrih je še veliko v mestu kakor na deželi, — a na kmetih je bilo prej verno in cerkveno vse. Ta splošna vernost pa se krha bolj in bolj...

Pa vrnimo se zopet v duhu v Nemčijo! Kadar sem v Nemčiji, prebivam navadno v münsterski škofiji, a čisto na meji kolinske in paderbornske. Tudi münsterska škofija je velika; šteje 1.800.000 duš, torej je še večja kakor zagrebška, ki je v Jugoslaviji največja. O münsterski škofiji mi je rekel neki češki duhovnik, profesor Žurek iz Brna, ki je hodil po Nemčiji po istih potih kakor jaz, da je prva, to je najboljša škofija na svetu. Jaz bi si tega ne upal trditi; je tudi težko natančno primerjati. A po teh besedah je jasno, da zadnja ni. — Polje moje, po katerem imam sejati in orati, se pa razteza po treh škofijah: münsterski, paderbornski in kolinski.

Kakor rečeno: po teh krajih ni toliko kmečkega prebivalstva, ampak veliko več

meščanskega in industrijskega; in to dušno pastirovanje gotovo zelo otežuje. Seveda tudi na Nemškem med katoličani ni vse zlato, je tudi veliko plaže. A jaz se čudim, da je pri teh razmerah še toliko žive vere in močnega verskega življenja. Mnogoštevilne, velike in krasne cerkve so zelo lepo obiskovane. V vsakem kraju štejejo na leto po dvakrat, koliko ljudi prihaja v cerkev. A v cerkev, to se mora reči, tudi Slovenci radi hodijo, — če odštejemo tiste, ki med mašo in pridigo stojijo zunaj cerkve, tiste, ki ob nedeljah brez maše po hribih lazijo, in tiste, ki se v nedeljo dopoldne po postelji valjajo. Prejemanje sv. zakramentov je pa splošno v Nemčiji veliko bolj v navadi kakor na Slovenskem ali kje drugod. V protestantski Nemčiji več ljudi sprejema sv. zakramente kakor v »katoliški« Franciji. Nemci vodijo o vsem natančno statistiko, to je: imajo vse življenje izračunjeno in izraženo v številkah. Vseh sv. obhajil je v Nemčiji na leto 188 milijonov.

(Dalje.)

Sveti Frančišek, ljubitelj prirode.

O Asizi, mesto belo,
hvalnico boš večno pelo:
Tebi dal je Bog svetnika,
ki je Cerkve čast in dika.
Sedem sto prešlo je let,
ko v nebesa bil je vzet.
Cvetke tvoje so ga zrle,
vanj očesca so uprle,
»Ljube sestrice,« jim reče,
»to vas prosim prav goreče,
z mano Stvarnika slavite,
Njemu v slavo zadehtite!«
Glavice so k tlom sklonile
in Boga so počastile.
Ko je v gaj temačni stopil
in v molitev ves se vtopil,
ptičkov lahna so krdela
k njemu srečna priletela.
Spet jim reče: »Bratci mili,
z mano bodete slavili
dobrega Boga!«

Hvalnice so bratje peli,
ptički poleg gostoleli.
Ko molitev so zvršili,
so se v logu odpočili.
Pot zdaj brate dalje vede,
oče pa na skalo sede.
Ptički k njemu prileteli,
na roke, na rame seli.
Zajčki plahi priskakljali,
v plašč poskrili so se mali.
In še srna brzonoga
je pritekla s srede loga...
O Frančišek, blagor Ti!
Svet, denar zapustil si:
Bog zato Te sam časti;
slavo večno si prejel,
srečo vživaš zdaj vesel.
Za Boga samo nas vžgi,
naj po teku zemskih dni
z njim se združimo še mi!
S. M. Serafina.

Utrinki.

Ime te ne napravi za kristjana, ampak duh Kristusov.

Tolikrat se prekrižaš; ali pa živi tudi duh križa, duh odpovedi in zataje v tebi?

Kdor dobro vzgoji prvega otroka, mu ta odgaja.

Ponavječkraj se zgodi, da izboljšujejo starši na svojih otrokih svoje lastne napake.

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté — A. Kopitar. (Dalje.)

Ker me je milost tako temeljito zadela, bo kdo mislil, da sem vsaj ostali del tega dneva preživel pod tem tako nepričakovanim vtiskom. Toda bržkone se je zlodej zbal, da mu uidem, kajti brž me je pograbil.

Tisto popoldne me je obiskal prijatelj C..., izobraženec, s katerim sem precej občeval. Povabil me je na sprehod po parku fontainebleauškega gradu. Ker mi je bila vsaka prilika dobra, da se odtegnem žalostni domačiji, sem privolil. In bila sva zunaj.

C..., mehak in rahločuten mož, se je tedaj bavil z versko mislijo. Bahate znanstvene napovedi so ga pomirile tako malo kakor mene. Dasi se še ni odločil, da bi stopil v Cerkev, je vendar skoraj že častil Boga v evangeliju. Ker mu je to premišljevanje prešlo že precej v navado, je po nekaterih opazkah o književnosti in umetnosti napeljal pogovor na to vprašanje. Rekel mi je približno tole:

»Racionalistične teorije me nikakor ne pomirijo in mi ne utešijo vsega duha. Muči me nemir, ki vpije po trdnem prepričanju, da se nekoliko poleže. Rad bi se povrnil h krščanskim resnicam, kakor sem jih nekoč vzljubil. Toda brž ko se v tej smeri razgledam, že se upre razum in jih noče priznati, če vztrajam. In vendar bi tako zelo potreboval življensko pravilo, ki bi me čuvalo zablod, v katere me domišljija zanaša. In so trenutki, danes na primer, ko se mi zdi, da mi Nadnaravno lahko podeli tako pravilo.«

Govoril je resnobno kakor človek, ki je mnogo premišljeval in ki namerava ukreniti nekaj jako pametnega.

Pazljivo sem ga poslušal, ne da bi ga prekinil. Zlasti sem se čudil, da se ujemajo najine misli. Po pameti bi mu bil moral tudi jaz zaupati svoje dvome, ki so bili njegovim tako podobni. Primerno bi bilo, da mu razkrijem, kako mi je duša razburjena in kako me je davi presunilo. Ako bi bila drug drugega podpirala, bi bila bržčas našla pot do božje resnice.

No, kaj takega se ni pripetilo. Razjezilo me je, ko sem videl, da občuti isto, in sicer še bolj izrazito nego jaz. Ne vem kdo — ali bolje: danes prav dobro vem — se je poslužil mojega jezika in me prisilil izustiti dolgo vrsto bogokletstev — ne sicer podlih psov, pač pa pisateljskih zbadljivk — ki sem se jih v izredni obilici domislil. Končno sem strastno

branil grško mnogoboštvo in mu ošabno navel neki stavek, ki sem ga vzel iz svojega najbolj ljubimskega spisa in v katerem sem sveto Devico položil pod noge Afroditi.

Še vem za kraj, kjer sem bruhal to gadjo zalego. Bilo je sredi drevoreda starih brestov, ki se vije ob levem bregu Velikega preliva.

C..., ki sem ga s strastno besedo in počutno zapeljivo zgovornostjo omajal, je povzel: »Dà, gotovo, živela Afrodita! Vendar bi mi bilo treba čitati kaj takega, kar bi me utrdilo zoper krščanstvo, ki se mi povračuje in ki me v resnici vznemirja, o čemer vas znova zagotavljam.«

Tedaj sem mu takoj še huje odvrnil. Sve-toval sem mu, naj si omisli vsega Renana, ga izpiše in prebavi ta sladki opoj. Priporočil sem mu, naj se na pamet nauči »Molitev na Akropoli«. Predpisal sem mu Petronija, Kattula in Horacija. Hvalil sem mu Nietzsche-jeve »Izreke« in Guyau-ov spis »O nravnosti, ki ni obvezna niti potrjena«.

To prigovarjanje mi je bilo toliko bolj nenavadno, ker sam nisem več verjel takim zdravilom. Toda, kakor sem pravkar omenil, me je neka moč, ki mi je bila obenem domača in tuja, prisilila, da sem na tak način odvrnil prijatelja od edino prave poti.

C... je zakrknil v svoji neveri, se nasmehnil nekaterim bogokletnim šalam, s katerimi sem psovavanje zaključil, in me zapustil.

Komaj sem bil sam, že me je bilo skoro strah. Kajti ko sem najin razgovor ponovil, sem čisto jasno videl, da me je najbrže nekdo nadomestil in Bogu odtujil mojega prijatelja, saj sem vendar drugače govoril, nego sem v resnici mislil.

Vzkliknil sem: Kaj pa to pomeni? Na vsak način bi bil moral prijatelja podpreti v njegovem stremljenju za krščanskim vzorom, saj je podobna želja mene samega komaj pred tremi urami ganila skoro do solz... Govoril sem in nisem. Je li torej kak nevidni zlodej v meni? Kajti meša se mi ne: saj jasno razločim svoje misli in svoja čuvstva... Verjetno je torej, da je zlodej in da more izpremeniti naše možgane v fonograf, kamor vtisne svoje razloge... Na vsak način mi je zdaj jasno, da sem prav nasprotno govoril, nego mi je velevala vest... Pohitim torej k prijatelju ga prosit, naj nikar ne upošteva mojih

besedi, ampak naj hodi v smeri, kamor meni, da ga vleče.

Že sem krenil proti prijateljevemu stanovanju, kar me napačna sramežljivost nenadoma ustavi: »Kaj pa ta nagli preobrat pomeni?« se bo vprašal. In če vztrajam, me bo imel za bedastega veternjaka...

Nato me je dvom obšel in sem malomarno zamahnil: Ah, sem povzel, vse skupaj nima nobenega pomena. To je prizor iz tiste burke, ki si jo neki tužno šaljivi demon privoščil z ljudmi. Z lastnim dušnim stanjem imam sitnosti več ko dovolj, pa naj se vrh tega ukvarjam še s prijateljevimi? Naj si pomaga, kakor ve in zna!...

In sem se vrnil. Pravkar me je satan tako imel na vrvi, da me ni izpustil, ko sem prišel domov. Takoj sem napisal uvodne vrstice v članku zoper Cerkev, za ne vem več kateri list, ki je versko mržnjo prodajal. Nato sem šel leč.

O božja milost, po noči si se mi vrnila! Kvišku sem planil iz sanj, v katerih se mi je v žarnih podobah naslikala Dante-jeva prikazen, ki sem jo čital pred večerom. Vse je bilo tukaj: prostrano morje z ljubkimi valovi,

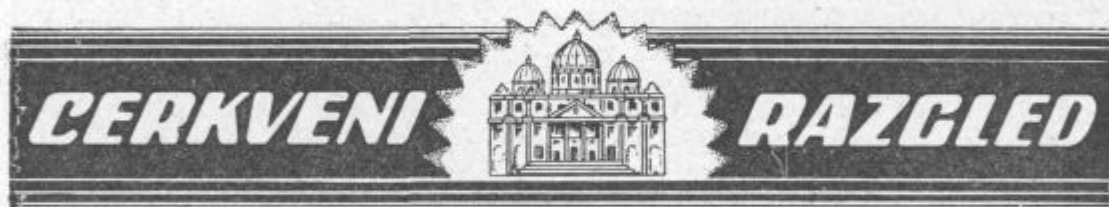
strmo brdo Vic, katerih vrh se je gubil v mavričasti megli, kjer so švigali zlati prameni; angel je razprostiral velike bele peroti in čoln je bil poln duhov, ki so peli psalm o rešitvi. In oba pesnika sta upirala vame neizrekljivo žalostne oči, dočim so zvoki valovite godbe odmevali, kakor bi hladen vetrič vel po borovih šumah.

Srce mi je burno utripalo in nekaj trenutkov sem se zamislil v lepoto teh sanj. Dušilo me je težko ihtenje, ki ni moglo na dan. Kakor da mi je dano zapovedujoče povelje, sem skočil s postelje na tla. Bos sem hitel v delavnico, pograbil umazani članek in ga raztrgal na drobne kosce ter vrغل v koš.

Ko sem se znova vlegel, sem si rekel: »Jutri grem zopet v gozd. Tamkaj med svežim šumenjem vejevja, ki me vselej pomiri, med cvetočim bodičjem si dušo temeljito preiščem. Ako najdem, da hoče verovati, dobro, prisežem, tega ji ne bom branil.

Takoj sem se popolnoma pomiril. Velika radost mi je prešinila srce in zasnul sem mirno spanje.

Jagnje božje, ki si imelo usmiljenje z mano. Ti si mi bdelo ob vzglavju!

Po svetu

Hipno je ozdravela v Lurdu 46letna jetična gospa Julija Venture iz Barcelone, ki se je pripeljala z romarskim vlakom k Marijinemu svetišču. Kmalu nato, 21. junija, so jo nesli v piscino (kopalnico) in takoj, ko so jo potopili v vodo — je bila popolnoma zdrava. Smrtnobledi obraz je zalila prikupljiva rdečica, dihanje je bilo popolno lahko, pljuča zdrava. Brzjavni zdravnikov, ki so jo imeli v bolniški oskrbi, so potrdili njeno prejšnjo težko bolezen. 16 zdravnikov v Lurdu je dalo izjavo, da se hipno ozdravljenje ne dá naravnim potom razložiti. (Zanimivo je, da mrzla kopel v lurških piscinah 'smrtno-bolnim' nikdar ne škoduje. Med bolniki so taki, ki bi jim tako mrzla kopel v domačem kraju gotovo povzročila naglo smrt. V Lurdu jim nič ne škoduje, četudi po večini ne zadobe zdravja.)

Čudne reči. V pokrajini Cosenza v Kalabriji (mesto: Montalto Uffugo) živi 25letna Elena Ajello, ki se na nji opazujejo podobne prikazni, kakor pri znani Ani Katarini Emerik. Elena Ajello je hči nekega krojača. Z 18 letom bi bila rada vstopila v samostan sestrah od dragocene krvi v Nocera Pagani, a je niso pripustili k slovesnim obljubam, ker je bila bolehná. Vrnila se je na dom. Od takrat živi sama zase v premišljevalni molitvi in v zatajevanju. Dostikrat se docela zamakne. Tudi letos se je to zgodilo od marca naprej vsak petek. Najbolj pretresljivi znaki zamaknjenja so se pojavili veliki petek. Ob 12 se je pričelo izredno stanje. Zdihovala je in zavest jo je zapuščala. Navzoči so bili provincijal dr. Guerreri, več vseučiliških profesorjev iz Neaplja in vsi zdravniki iz pokrajine Cosenza. Zdelo se je, da je doživela vse trpljenje Jezusovo. Ob treh je tožila, da čuti bolečine na rokah in nogah, kakor da so prebodene z žebli. Nato zakriči, da ji silijo v glavo bodice trnjeve krone. V tem hipu je

stekla kri s čela, iz kolen in nog ter se je izlivala cele tri ure posebno iz glave v obilni množini. Navzoči znanstveniki so izjavljali, da se more vse to razlagati le kot pojav duševnega delovanja. Iz okolice se je bilo nabralo do 10.000 ljudi. — Cerkev o teh dogodkih še ni izrekla svoje sodbe.

Ladja: Pij XI. Milanski katol. krogi so darovali sv. očetu, bivšemu nadškofu v Milanu, misijonsko ladjo, ki je bila 20. jun. t. l. blagoslovljena. Prepeljali so jo na reko Nil, kjer bo služila ondodnim misijonarjem na potovanju v notranjo Afriko. Parnik je dolg 20 m.

Limpías in pojavi na podobi Križanega so še vedno važen predmet učenjaškega razmotrivanja. Od udeležencev avstr. romarske družbe, ki so iz Lurda obiskali tudi Limpías, je bilo samo 20 oseb, ki so mogle opazovati čudovite pojave, in sicer večinoma med povzdigovanjem in obhajilom. Videli so, kako je Jezus usta odpiral in zapiral, kako so se mu na obrazu od bolečin spreminjale poteze. Drugi pa so bili priče, kako so kapljice krvi drsele po obrazu in životu. Neka gospa je pri tem pogledu omedlela vsled strahu. Ko se je zopet zavedla, je niso mogli več pripraviti, da bi pogledala kvišku na podobo.

Številke govore. Veličino in obseg evharističnega kongresa v Chikagu moremo vsaj površno presoditi, če pregledamo po kontroli ugotovljeno število udeležencev pri slavnostnih cerkvenih prireditvah ob posameznih dneh: 17. junija: Pri sprejemu kardinala-legata je bilo navzočih 250.000 oseb. — 18. junija: Pozdrav v mestni hiši (Chikago) se je izvršil ob navzočnosti 25.000 oseb. — 19. junija: Spovedovanje mladine in drugih vernikov; vseh skupaj do poldruhi milijon. — 20. junija: Obhajanih prav toliko oseb. Isti dan: Otvoritev kongresa. Odličnega zastopstva do 25.000 oseb. Po cerkvah ura molitve. Udeležba do 750.000 oseb. — 21. junija: Mladinski dan. Zbrane mladine 507.000. — 22. junija: Zborovanje ženstva, 225.000 udeleženk. — 23. junija: Nočno češčenje sv. Rešnjega Telesa za može; 200.000 častilcev. Isti dan so bile uvrščene pobožnosti in zborovanja višješolske mladeži; zbralo se je 185 tisoč dijakov. — 24. junija: Slovesna sklepna procesija z Najsvetejšim. Vsega ljudstva do 800.000. — Cerkveno umetnostno razstavo je obiskalo 1 milijon 250 tisoč oseb. Prišteti moramo še udeležence posameznih odsekov: 100.000. — Duhovščina je bila takole zastopana: 12 kardinalov, 57 nadškofov, 265 škofov, 17 opatov, 3 apostolski delegati, 5800 drugih duhovnikov.

Po kongresu v Chikagu. Stroški ob evharističnem kongresu so bili ogromni. Za

mesto Chikago računajo, da je izdalo do 6 milijonov dolarjev. Samo za okrašenje kolodvora, kamor so se pripeljali kardinali, so porabili do 20.000 dolarjev. Na kongres je došlo nič manj kot 600 poročevalcev tujih listov. Tujih udeležencev na kongresu je bilo daleko čez en milijon. Mnogo jih je ostalo v mestu samo en dan, ker niso dobili prenočišča.

Gospodarski bojkot. Katoličani v Mehiki si pomagajo na vse možne in dopustne načine, da si zagotove svoje pravice v verskih in cerkvenih zadevah. Kupujejo samo to, kar je nujno potrebno, otrok ne pošiljajo v šolo, davkov ne plačujejo. Zdaj so se zganili trgovci in industrijalci, ker je povsod vse zastalo. Zahtevajo od framasona Callasa, ki je kot predsednik povzročitelj vseh teh nesreč, da skliče posvetovanje cerkvenih in državnih zastopnikov v svrhu poravnave. Calles je zaenkrat gluhi in slep.

Breslavski katoliški shod v dneh od 22. do 24. avgusta t. l. se je izvršil sicer brez običajnega slovesnega sprevoda, ki je navadno trajal več ko dve uri; pač pa so prikorakali možje in mladeniči v štirih smereh in iz štirih zbirališč k skupni službi božji na prostem. Slavnostni govor je imel kardinal Bertram; s pomočjo ojačevalnih aparatov so govor lahko razumeli vsi navzoči. Sv. mašo je opravil papežev nuncij Pacelli. Praktična posvetovanja bodo zopet utrdila katoliško značajnost nešteti zborovalcev.

Času jako primerna zveza se je ustanovila v Nemčiji, in sicer pod predsedstvom vojvodinje Friderike Kristine Saške. Dostop imajo gospe in gospodične, ki se zavežejo, da se bodo v obleki in nramnosti povsod in vselej ravnale po zahtevah sv. Cerkve. Glede obleke se drže teh-le določb: 1. Rokavi morajo segati vsaj nekoliko čez komolec. 2. Noge morajo biti z obleko pokrite do vključno mečnih mišic. 3. Zgornje telo mora biti pokrito do vratne jamice. 4. Docela se odklanjajo pretesne obleke in prozorno blago. — V pravilih imajo tudi določbe glede telovadbe, kopanja, plesa, nedeljskega posvečevanja.

Po domovini

»Krščanska šola« — ta za naše čase prepotrebna organizacija sicer prodira med naše ljudstvo, a le počasi. Ko bi se na več krajih oskrbele podobne skupščine, kakršna je bila 22. avgusta v Št. Vidu nad Ljubljano, bi se brez dvoma naši ljudje bolj zavzeli za društvo »Krščanska šola«, ker bi se seznanili z njegovimi vzvišenimi nameni in se prepričali, da bo

krščanska odgoja naše mladine čedalje bolj ogrožena, če se ne združijo vsi starši in dobromisleči Slovenci v tem, za naš čas potrebnem društvu, ki ima namen skrbeti, da bo vsa vzgoja mladine stala v znamenju Kristusa Kralja. — Krasna je bila prireditve (cerkvena slovesnost, procesija s kipom Srca Jezusovega, zborovanje) v Št. Vidu zlasti tudi zato, ker je sodelovala naša vrla »Slomškova zveza« krščanskega učiteljstva. Okrog 250 naših učiteljev in učiteljic je bilo došlo od vseh strani Slovenije, da so se udeležili velikega zborovanja »Krščanske šole« in lastne skupščine »Slomškove zveze«. — Omenjamo, da ima »Krščanska šola« že 29 podružnic v ljubljanski škofiji, v lavantinski pa 35.

Spremembe v ljubljanski škofiji. Umeščena sta bila 1. sept. Janko Sušnik, kaplan v Šmariju pod Ljubljano na župnijo Kolovrat, J. Langerholc, župnik od Sv. Lenarta na župnijo Stranje pri Kamniku. Za župne upravitelje so bili imenovani: Jožef Cuderman, župni upravitelj v Št. Lambertu, za župnijo Koprivnik v Bohinju, Janez Mevželj, kaplan v Selcih, za župnijo Sv. Lenart nad Škofjo Loko, Franc Lambert Ramšak, kaplan v Dragatušu, za župnijo Vrh (Sv. Trije Kralji), Anton Znidaršič, kaplan v Starem logu, kot ekskurendo upravitelj župnije Topla Reber. — Premeščeni so bili: Franc Hiti, prefekt v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano, za kaplana na Mirno, Jožef Mlakar, prefekt v zavodu sv. Stanislava, za kaplana v Škocijan pri Mokronogu; kaplani: Ivan Sekula iz Kostanjevice za prefekta v zavodu sv. Stanislava, Franc Učakar iz Loškega potoka na Bloke, Janez Habjan iz Vinice v Loški potok, Anton Vovk iz Metlike v Trzič, Andrej Kušlan iz Sodražice v Stopiče, Martin Bukovec iz Škocijana pri Mokronogu v Št. Vid pri Stični, Janez Kraljič iz Mirne v Šmarije, Janez Primar iz Kamnika za beneficiata v Smartno pri Litiji, Janez Frančič iz Št. Petra pri Novem mestu v Kamnik, Anton Dolinar iz Trziča v Borovnico. — Nameščeni so bili semeniški duhovniki: Franc Glinšek in Silvester Skebe kot prefekta v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano; kot kaplani: Viljem Cunder v Št. Petru pri Novem mestu, Leon Kristanc v Sodražici, Matija Lamovšek v Selcih nad Škofjo Loko, Julij Slapšak v Škocijanu pri Mokronogu, Franc Studen v Kočevju.

Spremembe v lavantinski škofiji. Za upravitelja župnije Št. Ilj v Guštanju je imenovan tamošnji kaplan Mirko Šturm. Vodstvo dekanije Mežiška dolina je poverjeno duh. svetniku Mat. Rieplu, župniku na Prevaljah. — Nastavljeni so: novomašnik Peter

Pribožič za kaplana v Dobju, novomašnik Jakob Rihter v Čadramu; Iv. Rančigaj je prišel iz Čadrama za kaplana v Št. Lovrenc na Pohorju, Martin Vrzelač pa iz Št. Lovrenca na Remšnik. — Iz Studencev v Mariboru je odšel v Celje kapucin p. Leopold; na njegovo mesto je prišel p. Filip Žiger iz Škofje Loke.

Velika pridobitev. Nadškof belgrajski je dosegel, da so jeli bosenski frančiškani zidati ob Aleksandrovi ulici, ki je največja v Belgradu, samostan in cerkev. Katoličanom bo s tem sila ustrezno, ker bodo imeli dve župniji.

Dobra volja — ni vse. Pisali so, da je podprefekt na Goriškem prepovedal vse javne plesse. To je čeden ukrep, ki je nekaj vreden, pa tudi gmotnemu in npravstvenemu stanju ljudstva jako koristen. Rado se pa zgodi, da take naredbe ostanejo samo na papirju. Tako n. pr. so bile italijanske oblasti razglasile, da se mora po vseh obmorskih kopalniških paziti na dostojnost in npravnost —; toda razločka med lani in letos ni bilo opaziti. Če kdo kaj odredi, ukaže ali prepove, mora imeti tudi voljo in pogum, da svojo odredbo točno izpelje.

Obrovo (Istra). Duhovne vaje smo imele uslužbenke iz župnišč od 18. do 22. avgusta pri uršulinkah v Ljubljani. Zbralo se nas je od blizu in daleč 40; nekaj celo z Goriškega in iz zelene Štajerske. Prvič. Vsak stan ima svoje težave in potrebe; zato je bilo prav, da so se čč. gg. misijonarji spomnili tudi nas. Blaženi dnevi v miru in ljubezni čč. sester so potekali hitro, prehitro! Pridite drugo leto še one tovarišice, ki ste letos iz kateregakoli vzroka izostale! Ne bo vam žal! Vam pa, ki ste nam preskrbeli to srečo in nam tako ljubeznivo postregli, zlasti g. p. Pristovu, č. m. Colombi i. dr., da govorim iz srca vseh udeleženk: tisočkrat Bog povrni!

Pišeece. Od 8. do 15. avgusta t. l. so vodili tu sv. misijon trije gg. lazaristi od Sv. Jožefa pri Celju. Apostolsko gorečnost so gg. misijonarjem naši dobri župljani vračali z enako gorečnostjo. Napolnili so cerkev po trikrat na dan pri sv. opravilih in čakali na sv. spoved od ranega jutra do poznega večera. Sv. obhajil je bilo 5400. V soboto pred sklepom je bilo nekaj deklet slovesno sprejetih v Marijino družbo, ki šteje sedaj 109 članic, po sprejemu pa se je vsa družba posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Nanovo se je ustanovilo »Apostolstvo mož«. Pri-

stopilo je 83' mož in 43 fantov. Misijonsko pobožnost smo zaključili v nedeljo popoldne s posvetitvijo vse župnije presv. Srcu Jezusovemu in z veličastno procesijo s sv. Rešnjim Telesom. Pripomniti je, da se je med misijonom 33 družin še posebej posvetilo božjemu Srcu. Ganljive zglede spokornosti, ki jih tu ne moremo popisati, ima pa Gospod zapisane v knjigi življenja. — Naj ogenj božje ljubezni, ki ga je Jezus prinesel po sv. misijonu v našo župnijo, nikoli ne ugasne! Naj se vnema v naših srcih, v naših družinah, da bo naša velika župnija postala kmalu velika družina božjega Srca Jezusovega.

Ribno pri Bledu. Za Veliko Gospojnico smo imeli tridnevne duhovne vaje. Vodil jih je z veliko vnemo dr. Andrej Snoj, vseučiliški profesor iz Ljubljane. Udeležba prav obilna.

Iz Bukovščice. Prav lepo slovesnost smo imeli na praznik Marijinega Vnebovzetja. O priliki slovesnega shoda so se namreč članice obeh Marijinih družb, materinske in deklške, javno posvetile presv. Srcu Jezusovemu. Cerkevni pevski zbor se je potrudil, da je bila svečanost ob lepem popevanju še bolj mikavna. Božje Srce Jezusovo, Ti nam kraljuj!

Št. Rupert nad Laškim. Res imamo svoje domove bolj na višavah — hribovci nam pravijo —, a zato hočemo biti po možnosti visoki tudi v kreposti in popolnosti. V ta namen smo imeli za deklško Marijino družbo tridnevne duhovne vaje, ki so dosegle zaželjeni uspeh: Vezi sesterske ljubezni so se zopet skovale in čedalje bolj se čutimo kot ena družina Marijina. Prednice kongregacij, ki bodo čitale to poročilo, naj si zapomnijo tale svet: Trudite se tako dolgo, dokler ne preskrbite družbi duhovnih vaj!

Ptuj. O mestni Marijini družbi je sicer malo čuti; a vendar je polna življenja. Skoraj polnoštevilno se udeležujemo rednih mesečnih zborovanj ter pridno sodelujemo pri raznih odsekih. Shode in prireditve imamo skupno z okoliško Marijino družbo v minoritskem samostanu; vendar pa župnijske proštjske cerkve ne zanemarjamo. Odseki se po možnosti gibljejo. Posebno hvalevredna je skrb, ki jo ima cvetlični odsek za olepšavanje proštjske cerkve.

Št. Andraž pri Velenju. Lansko leto junija se je tukajšnja dekl. Mar. družba z 90 članicami slovesno posvetila presv. Srcu. Letos, v nedeljo 27. junija, je to posvetitev ponovila; hkrati je pa tudi vsa naša župnija ta dan s posvetitvijo presv. Srcu Jezusovemu priznala Jezusa za svojega Kralja. Oltar Srca Jez. so družbenke lepo okinčale. Ganljiv je bil prizor, ko je pred skoraj polnoštevilno zbranimi farani zjutraj po pridigi g. župnik počasi molil posvetilno molitev. Med sv. ma-

šo smo imele skupno sv. obhajilo. Po sveti maši je kakor iz enega grla zadonela po cerkvi pesem »Veš o Marija«. Popoldne po večernicah je ponovila posvetitev Mar. družba, nakar se je zopet iz vnetih src razlegala pesem »Presv. Srcu slavo«. Lep je bil ta dan; še solnce nam je tako prijazno sijalo. — Cerkevni svečanosti smo pridružile še zunanjo prireditev po sledečem redu: Govor v proslavo presv. Srca Jezusovega. Dve deklamaciji. Prizor: »Joškova žrtev«. Dvogovor »Spomladi je lepo«. Petje. — Po možnosti imamo vsako prvo nedeljo v mesecu molitveno uro iz knjige »Večna molitev«; družbenke se te pobožnosti res hvalevredno udeležujejo. Za petje so vse posebno vnete, zato tudi pri vsaki molitveni uri pojemo, da je veselje. Presv. Srce! Tebi smo se posvetili, blagoslovi nas! Tvoji smo, Tvoji hočemo biti!

(Drugi dopisi prihodnjč.)

Raznoterosti.

Polet v Rim. Naši Orli so se zadnjega avgusta v častnem številu odpeljali k mednarodni tekmi katoliških telovadcev v Rim. Celotna skupina vsega jugoslovanskega Orla je štela 410 članov in članic. Tej odlični družini sta se pridružila tudi dva škofa: ljubljanski in šibeniški. Pohvalno so omenjali časopisi, da so izletnikom bile vse oblasti na roko. Prav je, saj Orli pridobivajo v zunanjem svetu ugled ne le našemu narodu, marveč celokupni državi.

Slovenski Orli so bili sprejeti v posebni avdijenci pri svetem očetu, ki jih je ljubeznivo takole nagovoril:

»Prepričani smo, kako globoko veren je slovenski narod. Slovenci so ves čas bili vdani sinovi sv. Cerkve. Zato je pač prav vaš današnji obisk najlepši dokaz, da živa vera prednikov živi tudi v vas. Prišli ste v Rim, da se tu ob virih žive vere še bolj utrdite in usposobite za boj, katerega pač moramo bojevati vsi. Veliko je težav v življenju. In prav za te težave najdemo sredstev in pripomočkov v naši veri. Vaša pot vas vodi tudi v Asizi, kjer letos praznujejo 700 letnico Sv. Franciška. Tudi tam boste prejeli novega ognja za versko navdušenje, katerega želim, da ponesete tudi domov med svoje brate in sestre, med svoje očete in matere, med svoje otroke in bolnike, ki te žive vere najbolj potrebujejo. Bodite pravi apostoli molitve, apostoli pravega krščanskega življenja. Zahvalim se vrlemu vašemu škofu, ki tako vzorno deluje, zahvalim se odboru in voditeljem vašim. Srečen sem, da

gledam pred seboj zastopnike Orlov. Prav tem naj velja moj blagoslov, da bodo telesno močni in duševno čvrsti v boju za krščanske pravice in resnice. Moj blagoslov naj se razlije dalje na vse vaše organizacije, mladeniške in dekliske, na ženske in moške, nad stanovske in prosvetne — nad celo vašo katoliško akcijo. — Zlasti pa blagoslavljam delo vašega škofa in vaših duhovnikov, da bi rodilo vedno lepših sadov.»

Z najvišjega mesta... Ko je papež Pij XI. nedavno sprejel dekliske mladinske družbe iz Rima, jih je pohvalil tudi zaradi tega, ker skrbe za poštenost in dostojnost v noši in obleki. Pristavil je hkrati še pomenljive in značilne besede: »Če je ženska izgubila čut za dostojnost, skromnost in čistost, se je to zgodilo vsled tega, ker je izgubila zmisel za lastno čast...«

80 mučencev iz francoske prekucije (september 1792) bo to jesen prištetih med blažene. Njih kosti počivajo v kripti karmeličanske cerkve v Parizu.

DOBRE KNJIGE.

Dva velika mojstra sta ustvarjala knjigo, ki o nji poročamo v naslednjih vrsticah. — Če smo se razveselili prve knjizice, ki naj ob 200 letnici kanonizacije sv. Alojzija pospešuje češčenje tega angleškega mladeniča, moramo pa z glasnim vzklikom in zavestnim ponosom pozdraviti drugo večjo, sedaj dotiskano knjigo, ki jo je lani ob dvakratnem obisku Rima in Alojzijevih svetišč jel sestavljati v slavo svojemu nebeskemu patronu naš pesnik in pisatelj Silvin Sardenko (kanonik dr. Alojzij Merhar). Ta krasna knjiga je dozorel sad, dragocen plod vsestranskega proučevanja. Pisatelj je dal knjigi, ki ima 300 strani v četverki, kratak naslov: **Sveti Alojzij**, Podnaslov: **»Študije in pesmi«** pove, da je opisan mladinski vzornik tako, da čitatelj dobi res pravo sliko angleškega mladeniča in vpogled v vse njegove borbe, težave in zmage v življenju. V drugem delu je pesnik izpopolnil življenjepisa Alojzijevega v 112 pesmih, ki o njih lahko rečemo: To je prava, pristna poezija, vredna truda in čitanja: vzvišena vsebina, jasne in užigajoče misli, elegantni stih! Umljive bodo pesmi brez dvoma tudi mladostnemu bralcu, ker ima vsaka v tretjem delu knjige (pod isto številko) kratko pojasnilo.

Če je nekdaj imenoval to književno novost salonsko knjigo, ki najbrž pri nobenem narodu ne bo dobila sovrstnice, ki bi bila zatorej, pa je hkrati nazovemo pravo ljudsko knjigo, ki bo razveselila staro in mlado ter bo s svojo plemenito vsebino sejala blagodejne vzgojne sadove osobito v mlada srca.

Slava Brezmadežni. Zbirka mešanih, moških in ženskih zborov. (Marijine, evharistične in druge pesmi.) Tretja izdaja. Priredil Stanko Premrl. V Ljubljani 1926. Založila Jugosl. knjigarna. Cena Din 40—, broš. Din 30—.

Znana, priljubljena in vsesplošno udomačena pevska knjiga čednih, preprostih, domačih cerkvenih skladb P. Angelikove zbirke je začela romati po slovenski domovini že v tretji, pomnoženi izdaji.

Že dejstvo, da je bila nova izdaja davno zaželjena, je dovolj jasen dokaz o potrebi in koristi omenjene zbirke. Vsebina je vsa porabna tudi za skromne zборе, oblika pripravna, papir lep in močan, vezava lična. Naj širi in pospešuje ta pripravna pesmarica tudi v bodoče še v večji meri čast evharističnega Zveličarja in slavo Brezmadežne.

Katoliška knjigarna v Gorici, via Carducci 2, je izdala naslednje knjige:

Oče, budi volja tvoja, spisal dr. Iv. Pregelj. Obseg 108 strani, 12 risb. Cena 10 Din. — To knjigo je izdala že prevaljska Družba sv. Mohorja, toda nova izdaja je nekoliko spremenjena in ilustrirana.

Slovenski pritrkovavec. Spisal svetnik Ivan Mercina, državni glasbeni učitelj v Gorici, 136 str. Cena 20 Din. — Knjiga je navodilo za pritrkovanje cerkvenih zvonov po številkah. V predgovoru je zapisano: »Mi Slovenci smo že po naravi pritrkovavci.« Treba je, da se pritrkovanje ohrani, da se ta lepi običaj razvija in spolnjuje. 243 vzorcev za pritrkovanje je pisatelj nakupičil. Take knjige ni imel doslej še noben narod v Evropi.

Radi oreha. Trodejanka Dragotina Vodopivca. Prav dobrodošla za kmečke odre. Cena 8 Din.

Zadnji dnevi velikega mučenika. Povest iz misijonskega delovanja v severni Ameriki. Str. 80. Cena 10 Din.

Vse označene knjige se dobijo po knjigarnah v Ljubljani, Mariboru, Celju, Kranju, Radgoni, Ptujtu in Novem mestu.

ZAHVALE.

M. R. se zahvaljuje Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu, sv. Mali Tereziji za zdravje in za večkratno uslišanje. — F. V. izreka srčno zahvalo najsv. Srcema in sv. Mali Tereziji za veliko časno dobrotu. — I. P. se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za uslišanje v važni zadevi. (Kot znak uslišane prošnje si je izprosil od Male cvetke rdečo rožo, ki jo je neka oseba, kar še nikdar ni storila, res prisnela.) — Marija Jamšek, Sv. Jedert nad Laškim, se zahvaljuje lurški Materi b. in presv. Srcu J. za ponovno ozdravljenje težko bolne roke. Ko je vsa človeška pomoč odpovedala, ni upadlo zaupanje na Marijo in na božje presv. Srce. Naglo in na čudežen način so izginile naenkrat bolečine iz roke. Božjemu Srcu in Mariji zahvala tisočkrat! — Mati I. K. se zahvaljuje sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za ozdravljenje svoje hčerke in za pomoč v raznih nezdah. Pošila tudi mali prispevek za potrebo »Bogoljuba«. — M. K. Pr.: Mar. hčerka se zahvaljuje Brezmadežni in vernim dušam za čudovito pomoč v večkratnih težkih dušnih in telesnih zadevah. — Evgenija Bonač se vsled obljube zahvaljuje sv. Mali Tereziji za večkratno uslišanje po molitvi čč. ss. karmeličank. (Kdor še ni skusil mogočne priprošnje ljubeznive Cvetke, naj se ji zaupa; upanje ga ne bo varalo!) — Zahvaljujem se sveti Mali Tereziji za dvakratno ozdravljenje bolne noge. Barbara Gornik, Berčice. — Družina Skebe iz Hinj se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za ozdravljenje. — F. K. se zahvaljuje presv. Srcu J. za uslišano prošnjo. — Ana Medved iz Peč se zahvaljuje sv. Antonu Pad. in sveti Mali Tereziji, da je našla izgubljeno stvar. — M. M., p. Ptujška gora. Vsled težkega dela sem si bil poškodoval nogo; zdravila so bila brez uspeha. Obrnil sem se s prošnjo do † škofa Slomska ter obljubil v slučaju uslišanja zahvalo v »Bogoljubu« in »Glasniku«. Bil sem uslišan. Pošljem 10 Din za beatifikacijo Slomškovo.

Odpustki za mesec oktober 1926.

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obišejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

1. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

2. Sobota, prva v mesecu. Sv. Angeli varih. Kjer se ta praznik danes obhaja, p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine. Dalje p. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obišejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam in vicah. Vrhu tega udom r. br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnj. Telesom.

— P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Ponedeljek. Sv. Frančišek Ser. P. o. vsem vernikom v vsaki cerkvi; tretjerednikom v. o.

6. Sreda, prva v mesecu. Sv. Marija Frančiška. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sveto obhajilo in molijo po namenu svetega očeta; b) istim kakor 10. dan.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan.

10. Nedelja. Sv. Danijel in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

11. Ponedeljek. Osmina sv. Frančiška. P. o. istim kakor včeraj.

12. Torek. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 10. dan.

15. Petek. Sv. Terezija. P. o.: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske br. tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. Torek. Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

21. Četrtek. Sv. Uršula in tovarišice. P. o. udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

24. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

26. Torek. Bl. Bonaventura. P. o. istim kakor 10. dan.

28. Četrtek. Sv. Simon in Juda. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

DAROVI

Bosanski odbor je prejel sledeče darove: Franciška šuštaršič 10 Din, neimenovan 50 Din, ga. dr. Pogačnikova 25 Din, ga. Globočnikova 25 Din, ga. Menardi 25 Din. — Za bosanski misijon 125 Din.

Župnik Janez Kovač iz št. Vida pri Vipavi je poslal zbirko darov v sledeče namene: Za bengalske misijone 50 Lir; za kruhe sv. Antona 50 Lir; za afriške misijone 25 Lir; za slovenske misijonarje 25 Lir; salezijanski dr. na Rakovniku 25 Lir.

GOVORILNICA.

A. O., školja Loka. Redovna družba šolskih bratov, ki je za jezuiti najštevilnejša, ima svoj zavod za mlade brate v Strebersdorfu, Dunaj, XXI. okraj, št. 8. Ako želite več pojasnil, se obrnite na ta zavod in naslovite pismo takole: A. d. Anstaltsleitung der Schulbrüder, Marienheim, Wien XXI./8, Strebersdorf, Österreich.

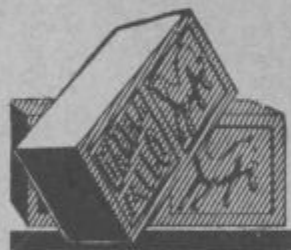
Celje. Zaželjeni naslov: Les Missions catholiques. Bulletin hebdomadaire de l'Oeuvre de la Propagation de la Foi. Administration 14 rue de la Charité à Lyon (2e).

Schichtov

način pranja

Namakaj z „Žensko hvalo“, peri z „Jelenjim milom“!
To ne pokvari perila ter ga popolnoma očisti.

Tako izgleda naše
milo z znamko

Gazela

Pri nakupu zahtevajte izrecno našo znamko
in si ne pustite vsiliti drugega blaga.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obretnuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposstvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z necmejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 350 milijonov kron.

Zdravje je največje bogastvo!

JAVNI ZAHVALI.

Laboratorij »Alga«, Sušak 7.

Velemenjeni gospod! Najtopleje se Vam zahvaljujem za Vaše dobro zdravilo »Energin«, železnato kina-vino. Od l. 1920, ko sem služil v malaričnih krajih, sem oslabel, izgubil sem slast do jedi in malarija me je mučila, dokler nisem začel jemati Vašega zdravila. Preteklo je že nekoliko mesecev, da ne čutim malarije, imam izboren tek in se jako dobro počutim. Isto so poskušali moji prijatelji in je vsem koristilo. Naročam še 6 steklenic za moje sosede, pa Vam bom poročal o uspehu. O dobroti Vašega zdravila pripovedujejo v celi okolici. Spoštovanjem Anton Simič, kmet, Plavna, Bačka.

Velemenjeni gospod! Morem Vam javiti, da se počutim popolnoma dobro, odkar uporabljam Vaš »Energin«, železnato kina-vino. Priporočila sem ga tudi svojim prijateljicam ter vsem zelo dobro učinkuje. Uspeh je najboljši. Najtopleje se Vam zahvaljujem. Spoštovanjem Kata Segetlija, Valpovo.

Vsak, kdor je malokrven, bled, kdor nima teka, kdor ima slabe živce, naj preizkusi »ENERGIN«-železnato kina-vino, najboljše zdravilo za slabotno deco.

»ENERGIN«-železnato kina-vino pošilja po pošti »Laboratorij Alga«, Sušak 7 (Hrvatska). 3 velike steklenice s pošto in omotom 128 Din, 6 vel. steklenic s poštino in omotom za 248 Din in 1 mala brezplačno.

Tudi stara mati

si ogleda zlato milo, katerega priznano nedosegljivo kakovost in štedljivost pri uporabi se splošno hvali. To je pristno

Zlatorog terpentinovo milo

ki napravi tako lepo, belo, bleščeče in duhteče perilo. Vrhu tega vsebuje pa vsak tisoči komad

**pristni zlatnik
po 10 frankov**